VIERONVIRZIE

KARJALANKIELEH KEÄNDÄNYH

E. V. AHTIA

Helsingi 1923

Turku . Kirjapaino Polytypos . 1924.

A. Kirikk'ajjan virzie

(virzimuodoh soatettuloi da keännettylöi).

Huondes- da ehtäkerran virzie.

1.

(Psalma 103 (104).).

Jumaloadas, heŋgeni, kiitä. —
Ylimis olet yks' ylimäine.
Sinun kunnivon kiirakutta
kai ilma on täyzinäine.
Sinä valgoh, silm' midä kestä
meän ei, olet šuorivunnuh;
Sinun taivas kui sindäj bugri
on peäl meän ojjendunnuh.

Sinä zoalat kai ylähäizet
azut voahtelijoil vezil peäle;
Sinä tuulien siibilöil lennät,
ajat pilvilöi myö jyryseäle:
panit heŋget viestilöin viendäh,
tulen kundelijaks' itšel ohjait.

Da iekkumatoi ijäs igäh
on moa, min käel omal pohjal

3. Syväl viel Sinä salboat moad
da viet nenet seizotah voarow
vai eännähtänet kovistelles,
paetah hyö kaikil šoaroil,
da lodmih kuohujen laskieh
da kukkuriloil kohojellah,
vai kuh lepit huogavon heile,
sih hil'l'eten seizahtellah.

4. D' aleikkolois vien vilut kaivot
elävilles juvv' valahuttav,
da äbrähil taivahan linnut
kitšerdystäh siel kajizuttav.
Da vihmalles valat voarat,
sil turbien saalehen tuotat,
da roadajal rahvahal ainos
da karjal syömizen luotat.

5. Da taivahal kuudamaizen
azuit aigoin meil ozutelles,

da päiväzien paistavaizen
loit moailman vallondelles.
Vai päivän moattuo zvierit
yöt ymbäri šiegajellah,
da nostuo roatah rahvas
yli päivät huolitellah.

6. Da vallanner' mi on suuri,
luvuttah kalat kus kižajellah,
paetah kus purjehil saimat,
syvil aldoloil liedžahtellah!
Kai ilm' on luondahizissas,
kai valvatetah Sinun kättäs,
kui ehtis häi einehen andoh,
kui jälgeh ńi ei kedä jättäs.

7. Omas kattanet vai ihon konza,
ga kai jo on hoaristuksis,
da temmanmet heŋgen, ga terväh
jo kalmahes kuolevuksis.
Vai konz' Simä virrotat heŋgen,
sid käes Sinun uuz' ihalmoittšov,
da innon andanet, säŋgen
jo keskes moa vihandoittšov.

8. Siid kunnivo kai Sinul olgah;
ilehtelei laajindoidas!
Luvuttomat mit azuit kummat,
ken meäreäs moailmoidas!
Vai veärys kai hävielgäh;
omas roavon rikkojat estä! —
Kiitostas miel' minun helgäv,
elaigoa vai kuni kestäv.

2.

(Psalma 1).

1. **Se ozakas on mies, ken ei**
jumalattomih käyttelei,
kerahmoheh ej kergiele,
ei yldyh hejjän hairahtele.
2. Vai Hospodan on zakonah
häi rakas, ravei noudamah;
yöl päiväl mieles käskyt pyhät,
käzilleh ainos roannat hyvät.
3. Häi on kui puuhut penzoja,
vez'-ojan tyves vadrakka,
min marjat rippuv ruznahanna,
min lehtet ainos vihandanna.

4. Vai syväin jumalattomil
ei juohtu jäilil vagavil;
on elos hejjän hävielles
kui pöly tuulen puhaldelles.

5. Sendäli ei veärät väl'l'etä,
konz' suudon päivät lähendäli:
ei kestä pimei selgevyttä,
ei veärät oigein yhtehyttä.

6. Vai Hospod oigein dorogan
sen tiedäv toven, valgožan,
vai veäril tie soav vierijäkse,
jeäv surma yks' heil jällehmäkse.

3.

(Suuri kiitosvirzi).

1. **Kunniv' olgah Jumalal**
korgevuizis,
rauha moal, hyväntahtonda
rahvahuizis!

2. Myö Sinuo, taivoin Jumala,
nygöi kiittelemmö;

Sinun korgien kunnivon laulandal
myö helähtämmö.
Myö kumardammokseh jalgoihes
moah laŋgenemmo;
vai Sinun Heŋgelles ohjates
myö sorru emmo.

3. Sin' Iisus Kristos Jumalan,
Ižän Poiga aino,
Sin' ollota veäryöt moailman,
vie vihan paino:
tuo palvielles meil armavus,
Karittša puhtas;
meän vastoa kiindei aihostus,
vie surman luhtas!

4. Ižän oigiel puolel Istuja,
kai pellastele!
Olet Jumalan Pybä armoža,
meid' armajele!
Olet ainav' Voittaj moailman
Ižän kunnivokse,
toit veäryzien meil prostindan
ig'-ihalmokse!

Joga päiveä Silm' minä kunni-
voitšen
omalleń' kielel;
nimen muistos pien Sinun kallehen
sydämel, mielel.
Minun kaitš' elaigoa yöksyksis
nygöi da ynnä;
Ozitettu moal ole, taivahis
ijät kiitettynnä!

Hospod, armolles meid' auta ajjal-
leh,
kuni Sinun turvih suojannemmok-
seh!

Ole kiitetty, Hospod mejjän,
Sinun käskylöih opastas;
pie polves da polveh hejjän
meän noudajes hoivissas!

Sinä armoa, Hospod, milma,
syväin, henǥi kuonnuta kai;

näed reähkävyin vaste Silma,
lain ainos veäryttä vai.

Minun, Hospod, keänny puoleh,
ńevvo täyttämäh tahtuodas;
minul ann' älä murduo huoleh,
eloksen viel virrotas!

Sinun vallol i vallondele,
ozutas omas leyhkevys;
Sinä armavol armastele,
igikallehin llehtys!

4.

(Ambroosein kiitosvirzi).

1. Oi Jumal, Silma yhtä klitte-
lemmö;
igäine Iža, Sinul tunnustah
kai moailma, da korgieh taivoin
sah
myö Sinul kiitosvirttä helistämmö.
Dai eänet taivoin aṅhel'kerahmon
hyö Sinul heittämättäh kajizuttav

Yks' pyhä, pyhä, pyhä Hospod on,
da tävvet moat da taivoit kiirakutta
igäizen suuren Hänen kunnivon.

2. Apostolat kai Silma kunnivoijah
da pyhä laulav parvi prorokkoin
da ristikunda Silma ihalmoijjah,
suur' suma Sinus toatš' kiduit-
šijoin.
Soa kiitetty, oi Toatto, kaiken kan-
daj,
järrittämätöi kaiken ellendys,
da Sinun Poiga, taivoin leylikevys,
da Heŋgi Pyhä, ilehtyksen andaj.

3. Oi Kristos, Ižän Poiga ainavoine,
Kuniŋgas kunnivon, ken moailman
pellastajes meil avait taivahan
da surman sorrit tulduo meis kui
toine;
Sin' istuj Ižän oigiel haldivoijjes,
verelles lunnastit meät kallehel!

Oi valmeheks' Siun' keral ižandoijes
varusta nygöi vallal voibazel.

4. Hoivissas, Hospod, olgah oma rahvas;
vardoitše, ohjoa Sinun käskendäs,
da pietä yllyn yöh heid' yöksymäs,
ann' ei hyö puudus pahan ajjan ahvas!
Armoa meidä, Hospod, huigei kaitše,
da leppevyölles meidä ihaile!
Keh muuh konz' emmo heity Sinuh paitše;
Sinulles kunniv' olgah igäine!

5.

1. **Hospod, Silma kirrun hädävyksis;**
jovvu, auta kurjan armaten;
väl'l'äl temboa ajjan terendyksis;
Sinuh yhteh silmcän vuotellen.

2. Kiirehtellen keändäi minun puoleh,
terväh kuule aihostustani;
anna hoivendusta mustah huoleh;
hädähistäs ethäi hylleksi!

Ihos edeh ildapalviekse
noskah sydämeni riŋgundat:
kohokkah kui loadansavuzekse
käet da silmät pokoroittšijat!

Ozatoinda, Hospod, ovvostele;
armotoinda armol hoivoas;
armahuossas korvoas kaldajele,
pelgahakse peäze huolitas!

6.

1. **Vie polonas minun heŋgi;**
viettele yössäni vallondellen,
ann' alalleh Sinul kunnivoitellen
tunnustun tunnustujengi!

2. Huikutan, Hospodi, Silma;
kuule nyt ildani aihostusta,
andieks' jättele veärys musta;
Oigei, oijenda milma!

3. Kummeksieh keräydynnyh
rahvas armuo, min Sinä annoit;
reähkät veärien ristale kannoit;
kunnivo Sinul, Elävynnyh!

4. Palvottav ijän, Pellas!
Noskoa, heŋget, laulamah Händä
tulluh on näed meän väi'l'endändäl
peästäjes paluon vellas.

5. Siionan ymbäri kerdyöt,
nostoat syvyös silmät vaaral,
tulgoa Kristan luo joga šoaral;
väel Hänen väittyöt, verdyöt!

7.

1. Kristos, Sinun kidultšendan
vuoh
tunnon tuskis eärch väl'l'enemmä
Sinun elävyndä turvan tuov,
Sinus surman niveis keriemmä.
Sinus heŋgi soabi kallehen
omas rauhan, uvven eloksen.
Anna kiitostas myö helizemmä.

2. Katšo kalmal kiirehyzis
kere voidien astutah naizet.
Kävyv matka se murruksis,
muga mielet on atkalaizet.
Vai tulduo kalmahes sai,
suus aṅhelin kuuluv viesti,
se moailman nostattaj,
meil mielen ravvat mi liesti.

3. »Nouz' kuolijois Iisus, Häi,
ken noaglittu ristale kuoli!» —
Sydämeh sana suuri se käi,
kadoi riėmon valdoa huoli;
kadoi ilman unnakko yö,
da Kristan päiväine valgoi;
vihas vallan sid pidähyö
arm' uuz' hänes rahvahil algoi.

8

1. **Kivel kalm' oli salvattu,**
pand' oli Hospod tarkazeh petšat-
tih;
saldatat hibjan vardojjessah
kallivol astaloin kere seizonuh.

2. Sinä Voittanuh kuolendan,
päivänä kolmanden yläh olgoit yös:
Vallakas, kalman vallas korgoit;
uuz' elos roittos rahvahil inoail-
man!

3. Sinul kunnivo olgahes!
Taivahan väet Sinul, Kristos, nyt
rienioillah,
Nouzija armas haldivoijes!
Kaikile kuulukkah Sinun armastes!

9.

1. **Oi Kuolematoi, oi Voittaj suuri**
omal käel Sinä valdait vastoajan,
vai Izrailal, omal rahvahal juur',
ozutit syvyzis läbi kai dorogan!

2. Sin hudruon tiedäj inehnizien,
kai kandajaks' sah hänen žeäleitšit!
Nygöi väelles taivahan vyötellen
meid' innoita, millch i armastit!

10.

1. **Tulgoa annatto kunnivon**
Kristal;
mejjän täh surmal Häi andoihes!
Vellan mejjän Häi noaglittši ristal!
yöksyjäl sai Hänes pellastes.
Tulgoa kai Hänel kiitoksen kandaes
aňheliloin kere laulelles:
nossuh oň kuolijois Heŋgen meil
andaes,
surmas moailmaň lunnastajes!

2. **Korronnuh taivahah kunnivoh**
suureh,
vie järilleh Häi myöstyv siel,
konza jo veäryön puun on juureh
suudon kirvehel tähteä miel';
konz' omah armatut ottav Häi
sinne,
kyyňälet kai kus kuivaellah. —
Tahtommo noudoa Händä hos
minne
jälgilöi myö ajjan agjah sah.

Liturgien virzie.

11.

(Psalma 102 (103).

1. **Oi kiitä, heŋgeni, Hospodoa**
sydämen oman pohjas sai;
Hänen pyheä suurda nimiedäh
pie mielessäs igä kai!
Oi kiitä, heŋgeni, Hospodoa,
älä konz' unohtelmah soa
hyvänloajindoi Hänen hinnattomie,
midä kaikkie täyz' on moa.

2. Sinun veäryöt andieks' jättäv kai,
vijat suuret Häi ojjendav;
lujendav omas hudruot haldielleh,
omas silmät Häi valgoav.
Dai peästäv kerran Häi kalmasgi
sinun heŋgen eär' nouzemah,
koronuittšov armavol igäizel
sinun kurjazen maksottah.

3. On Häi sulav, sitkeimieline
da täyzi armuo vai.

Sidämyö Hänen suurda nimiedäh
pie mielessäs igä kai.
Oi kiitä, heŋgeni, Hospodoa;
älä konz' unohtelmah soa
hyvänloajindoi Hänen hinnattomie,
midä kaikkie täyz' on moa.

12.

(Psalma 145 (146).)

1. Täl ilmal kuni ollen, vai kiitän
Hospodoa,
Hänelleh virtä laulan laulajessah.
Ei vallanmiehih konza pie kelgi
luottavuo;
hyö ked' ei voija eisteä, vai kal-
mah kadohuo
heil suurus häibyv ijäkse ollotessah.

2. Vai ozakas on yksi, ken heittyv
Hospodah,
azujah taivoin, moan da meren
syvän.

Näed oman sanan Jumal ijät ajjat
muistajen
on peästäj polgietun, on tuoja ei-
nehen,
oijendaj oigien, kaiken andaj hy-
vän.

3. Häi polonniekat väl'l'endäv, sogiet
vallondav,
käen lujan livestynnyöl ojjendelov,
suvaittšov vilpitöindä i händä var-
doittšov,
da muugalaizet, lesket da orbolt
suojailov,
vai jumalattomil tien salbajelov.

4. Oi Siion, Jumal sinun soav haldi-
voittšemah;
sydämel Händä muista koronuija!
Ig'-ajjat Hospod yksi on kaiken
herrana;
Kuniŋgahalles tunnustai, ollen tur-
vissah,
da polves polveh kiitä! Allilujja!

13.

(Ozakkahat — Matv. 5: 3—12).

1. **Kuniŋgahuossas, Hospod,**
muista meidä! —
Ozakkahat kai keyhät heŋgel on,
kel kadoi kyzynd' ittšeh kunnivon,
kuniŋgahusbo taivahalline,
igäine heil on heŋgen kylläkse.

2. Ozakkahat i atkalaizet on,
heil täydyv aiga suuren ihalmon:
da tyynet sanattomat moailman,
näid jälles jeäv suur' moa heil
Jumalan.

3. Toz'-oigevuon kai ńälgähizetgi
vie kyllitetäh kerda kummasti,
da sulat toinetoizen armoajat,
heil itšel suurembat soav armoandat.

4. Da sydämel ket ollah puhtahat,
hyö lietäh Jumalan vie kattšojat:
da loadijat moal rauhan sulavan,
heil soabi nimi: pojjat Jumalan.

5. Da ket teäl kidujjah täh oigevuon,
hyö periv taivahan kuniŋgahuon:
da sendäh ihastelgoa, konza vai
täh minun teile huigoanda sai.

6. Konz' ajandat da polgo yldävi,
on armon palka pandu taivahih;
kui paneteldanehgi kielahuol,
kai tazatah teil taivoin ihaluol.

14.

Nyt tulgoa täyzin tozin kumardummo

Hospodan Kristan jalgoih heittyen:
Pellasta, Kristos, anna pallastummo,
Sin' nossuh kalmaš surman kondajen!
Myö Sinul kunnivojjen valdavummo;
allilujja!

15.

1. **Pyhä Jumal, oi,**
Pyhä Surmatoi,
Vägev vägevis,
Ylin ylimis!
Meidä armoa,
pahas pellasta!

---

2. Olgah kunnivo
korgein, ainavo
Iżäl, Poijale,
Pyhäl Heŋgelę
ijät ajjat kai
ammuz'mmis sai!

16.

1. **Nygöl heŋges soav**
nähtä ihaloa,
meidä eläväkse loadijoa
Kuniŋgasta, kudai taivahan
heitti, leiväks' tulles moailman!
Heruvimat liidäh kerallah,
serafimoin parvet kumardah.

Pyhin virzi, helgä Hänel ainos;
Häibo heŋgen peästi raudoin pai-
nos.
Kiitos olgah Hänel igäzekse,
kudai heittih meile palviekse,
veren, heŋgen toi meil peästimekse

2. Heittyömmö kaikin edeheh,
laŋgekkammo Hänen jalgoih juurn
anna uskos pellastus se suuri
abiet ottas moan kai tuskineh!
Anna joga heŋgi
tävven sydämen
laulav laulajengi
igikiitoksen.
Anna kuniŋgastah
ristirahvas vastah
ottav uuzin mielin,
puhtahimmin kielin,
yhtyv helgehih,
taivoin täyttäjih:
Allilujja!

17.

Uskon yhteh Jumalah,
kaiken vallan kandajah,
Ižäh, Luojah nähtävien,
sego nägymättömien,
kaiken moan da taivahien. —
Uskon yhteh Hospodah,
Kristah mejjän Iisusah,
aino Poigah Jumalan,
enne alguo moailman
syndyi kudai Ižäs Häi,
Valgo Valgevuos käi,
Tozi Toves itšes päi,
kenen vuoh i luodu sai
olijat da oldav kai:
ken se mejjän armates,
rahvahien peästajes,
heityi alah taivahis,
iihmistyi nägevis,
Pyhäs Hengen rodien,
Neittšyön kauti Moarien;
toatši meis ken kidnittši,
ristal kuoli, kalmattih,

päivän nouzi kolmanden
kuolijoissah voittajen,
taivahih sah kohoten,
Ižäs oigiel istujen;
ken se tulov kerran vie
elävie da kuolluzie
kunnivossah suudimah,
valdakunnan hallindah,
mi on ijis igäine,
konz' ei kavo, katkie. —
Uskon elävöittäjäh
Pyhäh Heŋgeh heläväh,
Ižäs ynnä lähtijäh,
kunnivon ken maksavi,
keral Ižän, Pojjangi,
prorokois ken pagizi; —
ristikundah pyhäzeh,
yhtehizeh, kalleheh,
apostoloin kandazeh. —
Tunnustammos ristindän
prostindakse reähkien;
vuotan nouzuo kuolieloin,
sen ker elost' tulijoin
igäizien moailmoin.

18.

Pyhä, pyhä, pyhä
Hospod Sebaot on!
Täyzi taivas da moa
kylläkunnivossah
Hänen on ainavon!
Osanna korgevuizis!
Oziteldav Häi nimeh Korgeinan
tulluh, Kuniŋgas, poiga Davidan,
tuoja rahvahal rauhan taivahan!
Osanna korgevuizis!

19.

1. **Sai nygöi meil tozivalgevus**
da taivoin Heŋgen uuz' nostatus,
mi uskon tävven toi.
Kiitämmö Silma, oi Hospodi:
se Sinun armo yks' pellasti,
sydämeh rauhan se loi.

2. Täyz' olgah suu Sinun kiitoksie
da virzie kunnivon laulajie,
kui maksajikse lait,

kui peästit meät ozal peitoksih,
igäizen eloksen andajih,
lahjoineh armon sait.

3. Täs ielleh ohjoa pyhyössäs
da piettele heŋgie yöksyndäs,
Silm' anna häi noudelis;
ann' opastuksih Sinun vai
häi jeäs sego eloksen agjah sai
jog' aigoa valgenis.

Rastavan virzie.

20.

Sinun synnyndäs, oi Kristos, elos lähti,
uuzi elos vanhal valgoi moailmal;
Sinun iel se heläv nouzi huondestähti,
tiedäjät mi tovel ohjai dorogal;
anna kumardummo Sinun palvojes:
olet tozi-oigevuon meil Päiväine,
taivahal mi paistav mejjän vallates!
Kiitos kajiskah meän ainos Sinule!

21.

Tänäpäi pyhä Neitšyt synnyttäv
da soimi Lapsutta kandav;
myö teähtie tiedäjät yllältäv,
kumardellen loadanoi andav;
pyhät aŕhelit rauhan taivahan
luo paimoloin soav sanomojien;
myö käygämmö dai kere kunnivoin-
dan
luo soimen sih ihalojjen.
Näed Lapsi on heittynyh taivahas päi,
Jumal mejjän armatessalı;
meis toatši Häi juur' Ižän kunnivos
jäi.
Sidä muistoamm' muistajessah!

22.

Mejjän ker on Hospod taivahan;
rahvahat, se tiedeät, alevuot!
Mejjän ker on Hospod moailman:
soimen Lapsuol kai kumarduot!
Mejjän ker on Hospod kaikkien,

Hospod kaikkien,
Vardoittšija omah ralivoizen!

23.

1. **Kristos, kunniv' olgah Sinulles,**
eloksen meil annat itšessäs!
Sinä toatši meis nyt synnyit tänne,
olluh taivois igiaigoi enne!
Sinus meile puutui pellastes!

2. Ihastelles ihastelgoa moa;
kunnivon ker Händä vastakkoa!
Muistoammo ainos lunnastustah,
suurda meidä vaste armavustah!
Kiitostah sid kaikin laulelgoa!

24.

Kristos syndyi — kiitteät,
suurimat da pienimät!
Vastakkoa Händä moal,
Korgejinda taivoin oal:
ylekkeä korgehuoh,
ihastuksis Hänen vuoh:

riemojellen laulakkoa,
korrotellen Hänen, moa!
Armastaj on ralivahil,
armoloihes heittyjil.
Kristos syndyi, lauloat:
kiitä moa da taivahat!

Suurenpyhän virzie.

25.

(Psalma 136 (137).)

1 Vavilonan virdoin äbrähil
myö kyyńälien kere istuimmo
da Siionan muisto se kurjazil
yks' meil ilehtys oli ainavo:
enämb' ei kajissuh ehk' kandelehet
kui enne moal igiarmahan koin,
vai soittozet kai ripui vaikkazet
jo oksil randoin paivuloin.

2. Kivotettii nuot palomoittšijat
iloks' soittelemah heil kandelehil:
viks' polgijat tahtoi net zabjakat

.. hyvitelläkseh Siionan virdyzil.
Vai soittoloin kielet jo ruostuttih
da tuskis eäni se jnokse jo ei.
se kyyńälih sorruldi sammuksih,
ihastuksuot kai kui kiškojat vei.

3 Oi kui minul Jerusalim unohtus,
da suurin arreh ei soas olemah,
sid kiel' lageh suun anna tartunus
da käz' minul oigei se katkekkah!
Viks' Hospod ei, täydys konz' ai-
ga se,
vie Edomal, Siionan surmoajal,
sil meäreäs, mil itše linnale
hyö meäräi mejjän kallehimal?

26

1. **Katšo täydyv se keskiyö**
konz' Sulhoi ilmihes astuv,
peäl kundelijoin Hänen hyöv
toi huikku: Häi astuv, astuv!
Ozakas, kenen silloi Häi
nägöv jallas vastoajakse;

ozatoi, uneles ken jäi.
ken heittihes huolettomakse.

2. Oi hengeni, muistol pie:
hevun soat pidämäh sinä kerran:
nygöi nouzendan aiga on vie.
tulov aiga i suudon Herran!
Sid myöhä on löydeä tie,
konz' salvatah taivahan ukset,
da vallotoi yö sinun viev,
igisurmien langenukset!

27.

1. **Näen, on valmehenna suuri**
Pellastajani
svoad'bohuoneh minul juuri
kohti kävvä sih!

2 Oj, ken oigeis varustuksis
olis juhlah näh:
kel ei sovat reduvuksis
hengen veäryttäh!

3. Vallonandai, valgielles
armon sellitä:
Sinun yhten šuoritelles
roimmos peäzijä!

Äijänpäivän virzie.

28.

Kristos nouzi kalmassah,
kuollen voitti kuo'endan:
peästi surmas nouzemah
kuolluon vie moailman.

29.

1. **Kalmas Nossuon päivä sai!**
Rahvahat, riemoilgoatto!
Voiton Äijänäpäivänä kai
lauloat Voittajoatto!

2. Kristos peästäldi väl'l'äzel,
surmas eär elävytti;
veäryön yös Häi käel vägeväl
taivahah ylendytti.

30.

1. **Hörkisteät omat tunnot,**
ann' nägis riemoillen heŋgi,
nossuon Kristan voiton
peäl vihan surmahizengi!

2. Nähkeä kunnivo Kristan,
taivahan meil avavunnuon;
armahuoh Hänen uskuot:
tundiet pellastunnuon!

3. Yhtyöt uudeh virdeh,
taivahas, moas, mi nyt šoigav:
sydämet nostoat nossuoh
Peästäjäh, Jumalan Poigah!

31.

1. **Tulgoa juomah juomista uutta,**
haldiekasta da kunmažoa,
ci vilus kallivos eär' valunutta,
vai igi-Heŋges ulikuvujoa.
Kristan kalmas sen virda algoi,
Jumalan väen se ilmah toi;

siid kadomattuon voitto valgoi,
moal täl uvven taivahan-loi.

2. Nygöi moa da taivas valgei on
Hänen valgevuttah,
helävys on Nossuon kunnivon
Hänen moailmassah.

---

3. Kai, mis heŋgi ollov, iloikkah.
Hänes liekastelgah;
Kristos kalmas nostuo taivahah
on pordahina.

4. Keralles min' egläi kalmastuin,
yöh painuldin;
nygöi valdahes jo ozavuin.
Vallakkahin!

32.

1. **Kere Moarien kävves kalmalles**
katšo naizet kiirehtih,
vai oud' oli oudolois kattšojes:
kivi kalmas on viedygi;

da kuuluv aiñhelin eäni sie
kui helgehyt taivahan:
Ei Hospodan hibjoa ettšie pie
teäl keskes kuolendan.

2. Iñehmist' työ viks' habuilettogo
kolos kallivon moan madalan;
vai piettänys surma, viks' toivotto.
igi-Valguo moailman?
Katšo kuoliensobie jeänyzie,
midä peäl oli hibjallëh;
ei Kristoa keskusta kalman sije.
Häi nouzi jo valdaleh.

3. Nygöi mengeä kai sanomoitšetto.
gramahuttoat moailmah:
Ole Hospod Iisus ei kalmas jo,
elävyi Häi surmassah;
Häi nossuh on, katkamuh kuolen-
dan,
Hänel taivahan valda jäi;
Häi Voittaj da Peästäj on moail-
man,
Jumalan näid Poig' on Häi.

B. Virzie, kerättylöi eri siois.

Raštav.

33.

Tonu: Heng. L.[1]) 98.

1. **Oi sin' ozakas,**
suurin kaikissas
riemon päiväine moailman!
Hospodal kiitos!
Suur' pyhäs liitos
armo da leppevys on Jumalan!

2. Limas Davidan
Poiga Jumalan
Iisus Kristos on soaduna!
Taivasbo voitti,
suur' oza koltti,
aiga on meil nygöi riemoilla!

3. Pyhät, armahat,
vallan ihalat
lahjat tuov Ižä armon vuoh.
Hengen ohjavus, mielen vallondus
meid' ylähäizeh valgamoh tuov.

---

[1]) Hengellisiä Lauluja ja Virsiä 1921.

34.

Tonu: Heng L. 96.

1. **Kaunis on moahut,**
läimäv Luojan taivas,
selgei on heŋgilöin jeäksivystie;
moailmas halgi
laulajen matk' on,
taivahah päi häi meidä viev.

2. Kiirehtäv aiga,
vierähtelläv vuvvet,
polves da polveh kai kalma vei;
heŋgilöin laulon
taivahin' eäni
šoigamas konzagi sammu ei.

3. Aŕhelit enziks'
paimoloil lauloi.
Heŋges da hengeh helgeh käi:
Kiitett' on Hospod,
moal sula rauha,
Iisusan armo meile jäi.

35.

Tonu: Heng. L. 166.

1. **Jo, lapset, kaikin laulakkoa,**
da pajatelgoa raštavoa:
se juhl' on kallis kaikkien
da vuoteldu kai vuottajen.

2. Näid suuren sanomattoman
myö saimmo lahjan taivahan,
konz' Iisus sai täh moailmah,
toi meile rauhan tullessah.

3. Kuniŋgas armon rahvahien,
pellastaj on Häi reähkäžien;
tääl hallittšov meid' armolleh
da jälgimäi viev taivoiheh.

4. Siel läikkäv lapset Hospodan
kui tuohusvalgiet raštavan,
da kulleh oksat kuuzuon,
hyö ijät vihandat siel on.

5. Siid, Iisus, kiitos Sinulles,
kui vastait meidä armolles!
Sin' ota aivin omikses,
korrenda taivoin ozalles!

Uuzi vuozi.

36.

Tonu: Heng. L. 8.

1. **Sinun ker minul algoa, Pe..s-täjäni,**
tämä vuoz' anna, min Sinä tuot!
Sinus ann' elän vai joga päiväzengi,
minun mielen Sin' uvvekse luot;
Sinun kui olizin oma ainos!

2. Nimes kui Sinun kallehes allotta-zin,
Sinun annett' on kus ozitus!
Avoas omas yskä se armoajin,
minun ehki sid miel' alevus,
tohistes tämän moailman meurun.

3. Sinun on sana tuohuksen loadujne;
anna matkas häi valguo tuov.
Pyheinbäks' olendoi minun oijen-dele,
Sinun yks' veri puhtahaks luov —
veri tai näed täh minun virdai.

4. Anna algoa, loppie kai k[illegible]es
Sinun haldivoli heittävyie[illegible]
Ijän ehtäl i uinota sid sulahes,
kuni kalmaspäi kuttšuhes en
ihastuksehes korronne kerran!

Kristan kiduinda.

37.

Tonu: Heng L. 113.

1. **Siel Getsemanes on tiehyt,**
mi viettäv Golgatal;
on Heŋgen viehkoitettu
jog' askel kulgijal.
Tuov jälgimäi se taivoih tie,
vai tuskie myö se viev.

2. Sen matkan Hospod Iisus
on astun' armossah;
Häi kurjat mejjät armai
da lähti kuolemah.

Tuov jälgimäi se taivoih tie,
vai tuskie myö se viev.

3. Oi armastusta suurda:
žeäleittši meidä Häi,
täh reähkien mejjän kuoli,
meil elos tälleh jäi!
Tuo jälgimäi se taivoih tie,
vai tuskie myö se viev.

4. Sen ristan luo vai astu,
poloine, reähkilles;
soat Kristan roanois hoivan,
roih vijois pellastes!
Tuov jälgimäi se taivoih tie,
vai tuskie myö se viev.

5. Sid tunnustatbo virren,
toan uvven, armahan,
min talvoln parvet laulav
eis mejjän Karitšan:
Meis toatši Häi se täytti kai.
oli tuskien tie se vai!

38.

Tonu: Heng L. 10.

1. **Näen, peä kui veristävbi**
täh ventšan tuskažan;
läb' sydämessäs käybi
kai veäryöt moailman.
Siul edeh kumardahes
aṅhelit leimäzet,
konz' silmät salboahes,
konz' surmah katkenet.

2. Näen, kulleh indo surdun,
kui peä se painalduv,
kui kalmah syväh murduv
Sium hibja sambuhun.
Mit tuskat sai Siul kandoa
täh reähkien moailman!
Muu kenbo voinus andoa
sen suuren suvaindan!

2. Konz' surma kivut tuobi,
oi kergie auttamah!
Siuh heŋgi silmät luobi,

Siun suureh suvaindah.
Poroitan kaiken huolen,
ristahes heŋgästyn:
sih yhtä kattšoen kuolen,
Siun yskäh heittävyn.

39.

Toni: Heng. L. 366.

1. **"On kai nygöi täytetty", Iisusbo juur'**
Häi meil takan kandoi, se meil oza suur'!
Nyt voitto on pietty, sen tijjämmö kai,
da Peästäjäh voibazeh luovummo vai.

2. Häi Golgatal rippumas toatš' oli meis,
Häi moaglittu ristalleh meijän on eis:
Häi meil verel ventšaidu sulhoi nyt on,

kui silleh Häi soahusti meil sovelmon.

3. Se ventša, mi peän Hänel roanoile vei,
se valka on siid, gu voib' peästeä Häi.
Viel kunnivon ventšazen piidžoittoman
peäh kerran Häi painav i miul sulavan.

4. Vai 'yks' veri Iisusan toi eloksen,
voimattuon kuonnutti surmahizen;
on Häi sulav žel'l'aine heŋgelleni,
on vojje, mi kaikitši virmendävi.

5. Sen valdoa eär kadoi kai kirovus,
sen on keral väl'l'ys da vallakkahus.
Kui vois veren makson ken vallata meis,
ga taivahan toiviet kai ijäks' veis.

6. Oi Pellastaj kallis, ann' armavon
vuoh,
gu suojevuzin vai sen ristazen luo!
Näid yks' meidä valgajelov veri
tai;
siid helgelöv kiitosta ilmazet kai.

40.

Tonu: Heng. L. 369.

1. **Vai juuris Kristan ristazen**
miel' väl'l'enöv al vaivoin:
vai juuris Kristan ristazen
ihalmo soav miul taivoin.

2. Vai juuris Kristan ristazen
igäine kuuluv rauha:
vai juuris Kristan ristazen
e'oksen meur' ei bauha.

3. Vai juuris Kristan ristazen.
näen armuo ihalinda:
vai juuris Kristan ristazen
uuz' toive toibuv rindah.

4. Vai juuris Kristan ristazen
mie hoivah hyväh puutun;
vai juuris Kristan ristazen
igäizeh ozah muutun.

Äijäpäivä.

41.

Tonu: Heng. L. 118.

1. **Surman jo valda se koadui da surdui,**
hirvakko hallitšus sen alah murdui:
kuolijois nossuh on kumivoh, oi, :,:
lisus, se urhoine voittamatoi. :,:

2. Häi, kudai moailman reähkie kandoi,
ken kidujjessah heŋgen i andoi,
Häi elävyi nygöi kuolijoin kois, :,:
voitaldi kumivon kumivolois! :,:

3. Häi nygöi meilegi väl'l'yön voitti,
Häi, kenen haldivo kaikile koitti;
Iisus, se urhoine voittamatoi, :,:
pellastajanna meil armavon toi! :,:

4. Reähkien ravvat jo cär nygöi
heitä,
Iisusbo väl'l'äle kuttšuvi meidä!
Dai sinul uvven elajjan Häi
tuov: :.:
nouze da käy tämän auttajan
luo! :,:

5 Äl' enämb' ohkele hyllätyn loaduh,
voibaža auttaj on dai sinul soadu;
Iisus on läs sinun, hos nävy ei, :,:
nostajes, suojates rinnale käi. :.:

6. Voittelei sid sinä urhoindelles
Hospodan väel pyzyies Hänel jäl-
les:
muistele: turvihes heittäjessäh :.:
dai läbi surmasgi soat elämäh! :.:

7. Surmanbo sid varavos keriemmö,
lisusan luo myö vai lähenemmö!
Kiitetty olgahes Peästäjä suur' :,:
nossuh da nostaja kuolijois juur'! :,:

42.

Tonu: Heng. L. 123

1. **Kristos nouzi! Voiton sanomoa**
kaikin; kurjazet työ, kuunnelgoa!
Itš' on yöh kai kattavunnuh moa,
katšo Kristos eläv!

2. Häi on nossuh, — Häi kui auttamah
herk' ol' ainos teälgi ollessah,
yhten sulavus jeäv olemah:
Hospod Kristos eläv!

3. Voiton vienyh on Häi voibažan,
moah on sordanuh meil sotonan;
mittömäks' sai valda kuolendan:
Voitonurhoi eläv.

4. Kristos nouzi, - dai myö valdoa-
dah!

Olgah paimuv tie meil kalmah
sah,
voittuo soammo ijät jo laulamah:
Hospod Kristos eläv!

5. Kristos nouzi! — Reähkän valdaine,
älä toiviettah tuskitše!
Nouze rodiessah uvvekse:
Hospod Kristos eläv!

43.

Tonu: Heng. L. 120.

1. **Iisus elăv! Kunne siun,**
surma, jäigi varoanda?
Iisus eläv, Hänel miun
kuolijois on nostatanda.
Iisusas on pellastus,
sihbo on miul luottavus.

2. Iisus eläv: hänele
moailm' on kai omaks' luodu:
Hänen ker dai igäine

eloksut on minul tuodu.
Luj' on Hänen uskaldus,
sihbo on miul luottavus.

3. Iisus eläv; Jumaloa
älä välttäi, veärähine;
Hänen luo siul tulla soav,
hos on hengi hudralline.
Kristas näed on armastus,
sihbo on miul luottavus.

4. Iisus eläv; elokseh
minun kaikkeh ižandukkah.
Hänen kävves sydämeh
himolois se valgavukkah!
Häi on vienon voivendus,
sihbo on miul luottavus.

5. Iisus eläv; ei ni mi
Hänes milma vieravuttas;
ihalmot ni vaivatgi
ijässäh ei ollotuttas.
Hänel väg' on, voibahus,
sihbo on miul luottavus.

6. Iisus eläv; kuolenda
eloksen nyt vai on uksi;
milm' ei häi jo hoarista,
soan vai taivoih muutetuksi.
Iisus toiv' on, urostus,
siihbo on miul luottavus.

Voznesen´n´a (Kristan taivahah kohuonda).

44.

Tonu: Heng. L. 124.

1. **On Kristos nossuh taivahah;**
siel helgäv an´hel´kiitostah.
Dai meis jo noskah riemožah
allilujja!

2. Häi toatš' meis surman kiduittsi
da kehnon vallan sorraldi,
meil rauhan äjjän soahusti:
allilujja!

3. Häi kohonnuh on taivahah,
siel sian andav meile, ah!
Siid kiitos Hänei korrokkah:
allilujja !

4. Myö hibj' olemmo, Häi on peä;
myö täme jällel emmo jeä;
Häi luohes meät soav ylendeä:
allilujja!

Sroitšanpäivä (Pyhän Heŋgen annanda).

45.

Tonu: Heng. L. 15.

1. **Oi Heŋgi Pyhä, koita**
miun kurjah sydämeh!
Se veäryössah voita,
kohenda kaikkineh.
Sid' en voi auttoa minä,
vai Sinä, yks' vai Sinä;
oi tule terväzeh!

2. Mium tijjät hädrevyttä;
on syväin vallotoi.
Näet tunduo kylmemmyttä
da kaiken tyhjytt', oi.
Tuo sendäh taivahista,
uutt' tulda, tenhullista,
sid äski voinda roih!

3. En peäze reähkissäni
Sinuttah konzagi;
vallann' ett heŋgiedäni,
jeän silläh ijäksi.
Tyhjäkse meren luonda
da uvven päivän tuonda
ei olis vaivembi.

4. Aihostan Silma ainos,
miun jovvu sydämeh;
yön, surman peästä painos
da vietä valgieh!
Sium silloi huondes koittav,
mi vastariman voittav,
soav heŋgen valdaheh.

46.

Tonu: Heng. L. 17.

1. **Tuo Sroitšanpäivä, Hospod,**
Siun Heŋgen tuulahus,:.:
moailmal taivahaspäi
kylläine tuorestus. :,:

2. Tuo moal jo kuival mehtä,
kastettas taivahan,:,:
elosta, vihandutta
vuoh armos tehtožan. :,:

3. Meil uskaldathai, Hospod:
soab' aiga ozakas, :,:
Oi muista uskaldustas!
Olemmo vuottamas.:,:

Ristikunnan kohtah.

47.

Tonu: Virsik.[1]) 152.

1. **On Jumal meil kui linna juur',**
mi luja, voittajatoi;
peäl nosov viha, voina suur'.

---

[1]) Suomalainen Virsikirja 1907.

Häi astal nurdlumatoi.
Vai vanha vihamies,
ken ozan meijän vies,
on ounas, kiihakka,
on hirvei huimaža;
moal toist' ei lövvy moista.

2. Väg' on meil oma tyhjä kai,
se konz' ei meidä peästä,
ga pimeis vallois taiten vai
yks' Hospod meidä seästäv;
itš' Iisus Kristos tai
meil voiton ainos sai;
Häi oadun parvet nuo
moah murjov ittšeh vuoh,
Häi vallan kaikis ottav.

3. Hos ilmantäyzi kerdynys
aňhel'loi pahan teäle,
meih käzin kaikin yrrästys,
jeäzimmö virran peäle.
Juur' sudreh tavoissah
moan haldie huimastah;

jo suudoh puutui häi,
da vallas silläh jai;
yks' sana hänen sordav.

4. Se sana seizov lujana,
hyö händ' ei tyhjäks' laita;
vai ollov keral Jumala,
ken meidä voibi kaita?
Hos viedäs oza kai,
dai heŋgi surmah sai,
yhtelleh meile jeäs
vie jällel kaikes heäs
Jumalan valdakunda.

Kerahmoloin allotelles.

48.

Tonu: Heng. l.. 385.

1. **On ajjat armahaizet**
Jumalan huonehes;
siel heŋget uskovaizet
kui halvat aidazes.

Siel silmät Hospodahes
hyö vuotelles kai luov,
sydämet avatahes
da taivoin mehtä juov.

2. Kui yksi heŋgi kandas
siel rauhal sulaval
da uskon palviet andas
tyynyössäh Hospodal!
Konz' kiitosvirzi helgäv
siel rauhan kodazes,
ken ullos uksen älgäh
vai jeägäh lähties.

3. Siel voimmo tunnustella
suloa Hospodan,
heŋgiedäh hoivendella
ker lugurahvahan.
Vai ulgon joudavoittšov
moan tyhjä kuru kai,
ken taivast' ihaloittšov,
sen tozi riem' on vai.

4. En tahto hydrytellä
yön vilus vaivažas,
vai paistos lämbiellä,
mi lähtöv Jumalas.
Vai Hänen Hengen vallos
ohjailen matkavon;
vai Hänen suojas mallos
soalustan valgamon.

49.

Tonu: Virsik. 319.

1. Oi pyhä Ižä! Sinuh suojevummo,
opasta meidä, anna vallondummo;
Sin' olet andaj, Sinuh aihostummo;
kuule meid, Ižä!

2. Meil puutu, Iisus, Verikarittšammo;
pellasta meidä, kuule, kirgoammo;
vietellen auta kaikis vaihteis-
sammo,
vägemmö voiba!

3. Oi Pyhä Heŋgi, ohjoa toven teidä;
kyyhköihyt taivoin, uvvendelc meidä;
pyhendä heŋget, huolevoita heidä!
Amiń, ga amiń!

Kerahmoloin lopples.

50.

Tonu: Heng L. 143.

1. **Elbo konza erojella**
Kristan rahvas ijäkse.
Syndyv mieldä urostella
lähtendöil se tiedoine.

2. Kui teäl lähtökello soittav
jälgikerran meile tiel,
konza Kristan päivä koittav,
yhteh jeämmö ijäks' siel.

3. Atkal hos "jeä tervehekse"
teäl meät heitti igäväh,
"tule terveh" hyvitekseh
siel jo kaunis helähtäh.

4 Syndyv mieldä urostella
meile sulav virdyine:
Eibo konza erojella
Kristan rahvas ijäkse.

51.

Tonu: Virsik 169.

1. **Ynn' olgah kiitos lžäle**
da Pojjal, Pyhäl Heŋgele,
kolm'-yhtelhizel Jumalal,
ig'-ajjat kunnlvoidaval!

Pyhilkäyndä.

52.

Tonu: Virsik 192.

1. **Se ozav on, ken Iisusoa**
sydämel voibi armastoa;
näid ihastuksen suuriman
tuov myvväs-olend' Iisusan.

2. On eäni Hänen sulavin
da armahilleh kaunehin;

oi, Iisusashai yhtes vai
sydämelleni rauha sai.

3. Häi toistujii se armon toi,
on abu, suoja verratoi;
verelleh heidä puhtastav,
da Hengelleh kai uvvendav.

4. Häi miul on ainav' ihastus,
on heäs Häi suurin hoivendus,
tuov žel'l'an aigah tuskien,
da kuolles uvven eloksen.

5. Iŋehmin' ei voi elleŋdeä,
yks' usko voibi sellitteä,
mi palava on Iisusas
armastus reähkäžie vas.

6. Sydämen tävven ettšelen
Händ' ainos juuril ristazen;
siid lujan hoivan heŋgi soav
siel mieli rauhan soahustav.

7. Jo nostes ajjoi huondeksel
luo Hänen keännyn kiirehel,
da ehtäl moata pannessah
soav Hänen yskäh uinota.

8. Kuniŋgahien Kuniŋgas!
moailma hos on vallassas,
yhtelleh olet armoža
da reähkäžien muistaja.

9. Miun tyveh lisus ijäks' jeä,
vai Sinuh milma ainos veä;
Sin' yksi heŋgen hyvität,
konz' suuret painav igävät.

10. Teäl ken vai Sinuh heittynöv,
sah agjah uskos kestellöv,
sen vastailet ynnä armohes,
sen täytät suvaitšukselles.

11. Siun sulav, suuri armastus,
se sydämel on iloitšus,
se kaikes heäsgi nostaldav,
se reähkis eäreh ollottav.

12. Oi, meärätöi Siun armahus,
Siun veren kallis lunnastus,
Siun surma surgei, hirvakka
meät ozavoitti armožalı.

13. Et jeänyh sinne taivahalı,
sait meidä vaivas auttamalı:
näit ristan surman mejjän tälı,
igäizeh saatoit eländäh.

14. Suvaindan tämän muistajes
da uskon voivan nostelles
Siu' armon lepit veron vie,
konz' surmal Sinun keändyi tie.

15. T'äs omas hibja, veri kai
se mejjän heŋgel syvvä sai:
Sin' neŋga meih nyt lähenet,
da lujah armoh liittelet.

16. Ken pyhien täs annandas
Silm' ettšiv uskos vagavas,
soav oziteksen ruznahan,
soav virroteksen voibažan.

17. Oi Iisus, meidä valmista,
meis reälikän valda sorralda,
da mieli mejjän ńuivakka
omastamah Silm' opasta!

18. Jeä ainos läs meid', Iisus, vai:
puhtasta veäryös meidä kai;
dai tyynen jälles kuolendan
vie ihastukseh taivahan.

Moahpanenda.

53.

Tonu: Heng. L. 149.

1. **Teäl matkoan vai surmah päi**
kunn' ezin keändynengi;
elajjas hos mit ilot näin,
se kalmalı koaduv heŋgi.
Siid kaitakseh en voi;
kui elos riemot toi,
lib' olıkin ajjat atkalas,
oń surma ainos vuottamas.

2. Teäl matkoan vai taivoih päi,
kui Iisusoa en heitä.
Näid silloi heŋgi roajuh käi,
konz' hibja moah jo peitäh.
Kui itše tahtonen:
täl ilmal voitellen
noudannen Iisusoa vai,
teäl matkoan yht' taivoih sai.

Paganoin keännyndä.

54.

Tonu: Heng L. 24.

1. **Tuhandet viel heŋget ohkav**
orjan' olles raŋdoineh,
hos jo kai net Iisus osti
ristansurmal kallehеh;
hos i kiduittši heis **toatši,**
tuskan kesti tappajan,
yöksyksis hyö matkajellah
kannalmon al vaivažan.

2. Oi hyö Händ' ei tunnustannuh
eigo tiedä eloksen,
eigo armastusta Kristan,
pellastusta ristazen.
Aňhel'viesti raštavangi:
»Teile Kristos roinnuhes»,
viel ei konza korvih hejjän
ehtinyhgi auttajes.

3 Sidämyö, kui itšel ollov
sanan valgei, kallehus,
Pellastajan veren jälgie
elos, usko, lunnastus;
kui on keskeh mejjän soanuh
valdakunda Jumalan,
žeäleitšisgo emmo, vel'l'et,
hädävystä pagánan?

4. Kristan sanan kylvömiehil
eibo vitškutella pie;
gortšitsangi siemenyizis
nouzov puu koht' taivahie.
Uskojen vai vuotelgammo

Luojan huondeskastetta,
roannal kaikel aihostammo
Hänen ozitandoa.

55.

Tonu: Heng. L. 158.

1. **Oi, tijjän rannan loittozen,**
da kezän siel min kaunehen.
Siel halvat kazvav mieložimmat.
da pal'manrunǥat korgejimmat,
da suuret jovet moada kastav.
da linnunlaulo toizeh vastoav.
Päiväine siel on kiirakin,
yön teähtižikkö välkäjin.

2. Vai yhtelleh, vai yhteheh
on helloindeldav moahut se:
on rahvas hibjal muzavaine,
vai heŋgi heil on mustembaine,
hyö loitos kävväh yöksyksissäh,
k'ei Hospod ole tiettävissäh.
Fib' Iisus sen moan eläjil
ni olluh konza kuuldavil.

3. Min ollah koit heil unnakkuot,
ei välkä raštavtuohuksuot,
ei armastusta lapsuzile,
ei hellitystä sydämile,
ei tijjon hädäh hoivendusta,
ei voimattomal virrotusta. —
Vai kaiken lisus uvvendas,
kui Händä ken siel kuuloittas.

4. Olisgo ken heil sanellus,
gu heil on Kristan armastus!
Kui lähtemäh vai žeäli voittas
meis monen, heilgi huondes koittas!
Siel lisusoa hyö kuuloiteldas,
sydämet suminat valgojeldas,
da kerran kaunis moahut tuo
täyz' olis Kristan kunnivuo.

56.

Tonu: Heng. L. 26.

1. **Vie, Hospodi, kuttšuja kuuloites,**
kus ei ole kuuldu täd' ennen!

Tuo uuzie joukkoloi parvehes,
min novvitit loitokse mennen, :,:
da nurmiloil veit vihandoile. :,:

2. Oi, vallonda pilveksis unnakko moa,
joa rahvahil armavon sana,
Kuniŋgahal rauhan ann' nostoa soav
oma valduin voitokkahana, :,:
da loppie kai torat, kiistat. :,:

3. Sid kyllitä kai sydämet paganoin,
igävöindeä sambumatoinda
varoandahes hirvieh hoamistujoin;
aut' tylijäine heil pokoroinda, .,.
kui on jumal kieletöi hejjän. :,:

4. Dai valmista silleh vallalles tie,
da rahvahat hairomas pietä!
Luo Iisusan Kristan leidä vie,
ain' armavo kai Hänen tietäh :,:
da kannanda moailman reähkän. :,:

Lähimäizen autanda.

57.

Tonu: Heng. L. 429.

1. **Toindele, yö on rinnal,**
roa, kuni huondes on!
Toinna, vie päivä paistav,
aig' on vardivon!
Toinna, kos räkki poahtav,
ildah sah kestele!
Toindele, yö on rinnal,
lopeh virga se.

2. Toindele, yö on rinnal.
šeikui jo aiganah;
Hospodal väet kai anna
roandah voidavah!
Ajjat kai hyväks' vietä,
heis jeäs ann' ozites!
Hospodal takka heitä
Hänen kandajes!

3. Toindele, yö on rinnal,
päivä on laskeumah.

Kuoli ken sinus toatši,
Häneh roa mitah!
Iisusal palvieks' anna
ehtäine elokses!
Roa, omanah kui ollet,
matkas kodihes!

58.

Tonu: Heng. l.. 432.

1. Olgah et ohjata voine
parvie šurmuittšijoa,
lämmyttäi hudroa nostat.
ann' ei häi jalgoih soa.

2. Olgah ei rahvahat suuret
käil sinun toibune.
huoleksi voimatoinda,
mi tuskissah vaivitšeh.

3. Olgah et tävvy loitos.
vie sana vel'l'ilöin luo,
läzeläj pyrritä myödäh
da taivahan dorgal tuo.

4. Moailmas unohtunnet, —
lisusan Heŋgen al
kui sanan toit, käen annoit,
se muistol on Hospodal.

Nostates da kutšunda.

59.

Tonu: Heng. L. 210.

1. **Jouduot, heŋget, näid aig' eäreh kandas,**
vuvvet meil virdana kai pagenis,
Iisus ei kurjazel murduo andas,
vai ozan armaten meil taritšis.
Oi, vallikkoa tie,
elokseh kudai viev!
Päivien loppuo meän muistol pie!

2. **Tied' eloksen emmo vendona voita,**
matkal on kohtie surmahizie.
Kunnivon päivä ei pattiel koita,
tyhjäh ei aigoa vietteä pie.
Konz' joudunov yö,

lopeh vuozien vyö,
roadolois jeät, sinun kodvaine
lyöv.

3. Moailman armahus mieles jo
heitä,
riemojjen päi kodih kiirehtäjes,
vai Hänen kiitellen, armoan
meidä,
auttajan kummien korotelles.
Sih taivahah sah
varates matkatah
yldylöis keskitši moah mieložah.

4. Armahin Iisus, meid' ohjaile mat-
kal
vietellen, kannellen, nevvoksen.
Kuhkuttajas meil on kaikitši atkal;
ollota ounahat hoaviet sen!
Ynn' armolois vuoh
hyvä turva meil tuo,
vie ozavuoh jälles valduimes luo!

60.

Tonu: Harp.[1]) 94.

Näen, kaiv' on selgei da poh-
jatoi,
mi korves virdoav!
Sen puhtahan vien pyhän kuohuloi
luo ristan nouzeldav.
Jovvu jo, olikaja matkoaj tien,
jovvu jo, surdunuh vaivaine vien,
jovvu da voindoa kaivozes juo
d'eŋgata innai kai.

Siid kaivos kyllät on juodavoa.
ei konza kuivu se;
hos kaikil soav hänes ammuldoa,
on vettä yhtelleh.
Jovvu d. m. i.

Sen vettä rahvas on juodugi
vaivoidah vaibujes;
se yks' heät kaikkien hoivendi,
kui sen luo peästihes.

---

[1]) Harpun säveliä 1919.

4. Ken luvun meärätä konza vois
poloizien reälikäžien,
ket tuldih kaivole kaivolois
tervehtyen valdoa vien.

5. Sen viel vie kaivozen juotetah,
ket tahtov tulla vai;
suur', pieni veärähin' joudukkah
se kaiv' on täyzi kai.

61.

Tonu: Heng. L. 211.

1. Heŋgen rauha! Arboatgo,
sanaine min tiedäv se!
Kristan eändä tarkitatgo;
heity valdah Hänelleh!
Hänettäh kai elos roih
ozatoi.

2. Ilmal tälleh matkatessah
Jumaloa ni muista et,
tyhjih miellyt joudajessah,
Ižäs käskyt heittelet.

Rauhan vikse tabaitgo?
Nouze jo!

3. Kahtel oksal jeätgö vaisen?
Moailmah miks' hätkestyö?
Moanitekset tijjät kai sen,
eigö hyö vois hylgävyö?
Milleh tunduv rauhata
viebroa?

4. Viks' mitahto silma pietäv
nive lieno hienozis?
Anna, Kristos silma viettäv
rauhan moahuoh vastuksis.
Väl'l'ys sinul tulla sai,
puutu vai!

62.

Tonu: Heng. L. 232.

1. **Iisusan armahus on syvis syvä,**
g' ei Hänes kuolla ni kurjimal pie:
Iisusan turvis on moin' olla hyvä,
Häi ked' ei hylgeä autettavie.

Häi armaelles,
heäs pellastelles
kuib' eär' heitteä vois omazie?

2. Miksebo heŋgi sid itköv da šoigav:
»Hospod on hyllännyh minun kai!»
Viks' unohtuig' emäl konz' oma
poiga,
da lastahgo ei itše armastas kai!
Hos emäl tylgeäs.
Hospod ei hylgeäs.
peästämäh armates meile Häi sai.

3. Sendälibo ei simul pie varajella:
sudreh silm' ei hylgeä Häi.
Iisusan surma da ver' rakastellah
vai keändymäh ainos armoheh päi.
Häi ittšeh andoi.
huigien kandoi.
ristan surmah toatš' sinus käi.

4. Häi, sinun heŋgen paimoine, huoldav.
Häi ylendäv silma armahuten,

Häi pahuon sinus vastaten puoldav,
kui muistanet vai Hänen noudami-
zen.
Soat Hänes voivan
suojan da hoivan:
lisusah heŋgästy huottavujen.

5. Iisusan näid suvaitšus mi on suuri:
tyyni da pohjatoi on syvys sen.
Siid Jumalan hyvys meärätöi
suuri,
kui päivänse paistelov lämmitellen.
Vai Hänel heity,
lämbie, väity:
Iisusai andavu uskovujen!

63.

Tonu: Heng. L. 333.

1. **Oli yheksäkymmen yheksä**
vie ajjas lambahie:
vai peittoh korbiloin äilästäh
yks' karjazen keskes sie.
Da loitos häi yöksyjen hazerdav.:,:
eär kattšojas paimois hairahtav. :,:

2. Vie on yheksäkymmen yheksä,
sinul eigo kylläl heis?
"Ei", vastah paimoi se cännähtäh,
da kiirehtäv ajjan eis;
on lammasta mieli pellastoa.:.:
hos olgah i roatšakk' korbimoa . :.:

3. Jogilois läbi koaloi paimoi tai,
etši yödä päiveä Häi,
da peäzi jälgimäi lamboih sai
da eär kadolaizen vei.
Häi kuuli sen kurjan kirrundan.:.:
da ennätti lamboin vaihujan.:.:

4. "Midä on tie voaral verine,
sano, armas Hospodi?" —
"Sih ver' valui paimoin kivele,
mi lammasta ettšeli." —
"Mi roanittši käet net armahat?" —:.:
Noat tšökkijät piidžoitubahat." :::

5. Eän' taivahah päi jo kajahtah
ihastuksen kuulujan:

"Soav kaikil nyt äjjäl riemoilla,
jo ennätin lambahan!"
Dai aṅhel'laulo on šoigamas: :,:
"Jo lammas löytty on hairon-
das!":,:

Pyrritys.

64.

Tonu: Heng. L. 453.

1. **Silmäkaivo hyvä**
yks' on, selgei, syvä:
kaivo peityksis,
kaivo nägyvis.

2. Pezemähes menes
puhtahakse hänes!
Iisusan sen loi
veri verratoi.

3. Ristal vora hoivan
hänes voitti voivan;
silleh minägi,
händ' en parembi.

4. Kaivo kyllittelet,
kallis, virmendelet;
kai vai tuldahas
juomah sinussas!

5. Huonot voivaks' muutat,
riemot itkuli puutat,
kuii' ei olla kois
taivoin pidolois.

6. Kui nyt reähkissäni
peästi Peästäjäni,
laulan riemojjen
Häneu kiitellen.

7. Iisus, laulan Silma,
kuni kestäv ilma,
kuń' ei kuolenda
taivast' avaita,
taivast' avaita.

8. Minun mittömimmän,
kaikis keyhäžimmän

soatoit ozavaks' :,:
riemon šoigajaks'. :,:

9. Sid i šojjan Sinul,
kerran annoit minul
igihelgehen,:,:
taivoin vuotoksen.:,:

10. Ižä kuulov melgi.
kulleli virzi kelgi,
iloitšehgi vie :,:
lapseh riemozie.:,:

65.

Tonu: Heng. L. 450.

1. **Jovvu, oi reähkäžä kurjaine,**
ristale tie avoi on!
Toatš' sinus kuoli Häi ristallelı,
ristale tie avoi on!
Jovvu da takka se heitä kai,
Hospodas suur' sinul Peästäj sai!
Jovvu sid, heŋgi, oi jovvu jo:
ristale tie avoi on!

2. Mieloža on sanomaine se:
ristale tie avoi on!
Vai oien reähkien valdaine.
Ristale tie avoi on!
On avoi, g' ei minul olle häi,
armo ei keänny sen kurjuoh päi.
— Oi, sinuh keändyv häi, jovvu
vai;
ristale tie avoi on!

3. Oi midä kuullen, se viks' tozigo?
— Ristale tie avoi on!
— Viks' soav ristale mennä jo?
— Ristale tie avoi on!
— Veäryttäń' en chki tijjägi;
surmango ravvois Häi peästävt?
— Jovvu, oi heŋgi, oi jovvu jo;
ristale tie avoi on!

4. Veäryös on minul peäzendä.
— Ristale tie avoi on!
— Eigo täs lijjakse väl'l'yttä?

— Ristale tie avoi on!
— On sulav tai sana; yksikai
ei minul andai se, pyhil vai.
— Nyt tänäpäi tule, jovvu jo;
ristale tie avoi on!

5. En ole czmäigi uskoja.
— Ristale tie avoi on!
— Vie olen reähkis da vallata.
— Ristale tie avoi on!
— Reähkis en voi minä toistavuo,
engo voi Hospodah aihostuo.
— Nyt tänäpäi tule, jovvu jo.
ristale tie avoi on!

6. Kui minul kylläl ei himoita.
— Ristale tie avoi on!
— Kui silmis vai ollen oigiena?
— Ristale tie avoi on!
— Vai minä huigoan Jumalan,
tällch kui ittšeni jovvutan.
— Puutu vai moizena, jovvu jo:
ristale tie avoi on!

7. Hospod i kuttšuv silm' eändäjes —
ristale tie avoi on —:
"Vaivazet vien täme tuldahes"!
– Ristale tie avoi on!
— Ei minun äijäl ni juotata;
sundo vai hoardelov kammela.
— Nyt tänäpäi tule. jovvu jo;
ristale tie avoi on!

8. "V[illegible]syjöi lambahi' ettšimäh,"
[illegible]anuh Hospod on tai,
ks' olen tulluh i ilmah täh".
ittšuoh kuundele vai!
– Onbogi näh minuh sanat net.
kiitettähes Hänen armozet!
– Laulammo kaikin sid yhtenä:
Ristale tie avoi on!

66.

Tonu: Heng. L. 329.

1. **Viel sioa on! Oi Karitšaspäi noa**
kuttšujat eänet kandelehen soav.
Viel sioa on: käy sih vai joudužah!

2. Näet, zoalah svoadbon piendäh
matkatah.
Käy ielleh Sulhoin sinun gostindah!
Viel sioa on: käy sih vai joudužah!

3. Dai sinul avoi on se taivas suur';
kiirehtä, jovvu, sian soat nyt juur'!
Viel sioa on: käy sih vai joudužah!

4. Vai jovvu nygöi, armon uksi viel
kui avoi on; miks', heŋgi, jeänet
tiel?
Viel sioa on: käy sih vai joudužah!

5. Ihastus taivoin sinul annellah,
da kuttšuv aŋhel' ventšan lahjon-
dah.
Viel sioa on: käy sih vai joudužah!

6. Dai silma kuttšuv armo Jumalan;
tie eäreh hylgeä reähkän, moail-
man!
Viel sioa on: käy sih vai joudužah!

7. Vai illal mentie uks' jo salvatah,
silloi ei liene sioa tukkunah!
Ei sioa soa! Oi sana hirvakka!

67.

Tonu: Heng. L. 328.

1. **On syväin sula, mi armastavi**
sim' orjoa reähkän i niveissäs. :,:
On silmä selgei, mi noudav lasta
Ja loitos tarkittav jälgiedäs. :,:

2. On korva herkä, mi kuulov ainos,
vai abuh huikannet hädäzis. :,:
On urostuttaja kieli kallis,
ni nostav kurjazen atkalis. :,:

3. On kaivo sinul, vien vaivah hyvä,
on leibeä nälgähizelgi — syö! :,:
On peäzendän sia, kus ei vuota
toi reähkän surmaine, unnakk'
yö. :,:

4. On suojakohta siel kyyhköil kallis,
on peätšköil lämmäine kodi se. :,:

On heŋgel rauhus siel hurvehtun-
nuol
da hoiva hudrazel igäine. :,:

5. Oi, pidänöv nämis vai mitahto,
ga kiirchtäldä sid' ottamah! :,:
Näid armo Hospodan yht' on val-
mis,
Häi andelov viel lahjoidah! :,:

6. Vai jovvu Iisusan luo, ga lövvät
tak' armonkyllän [illegible]zavuon! —:,:
Neŋg' Iisus, Iisus yks' meile tuobi
ijäkse täydyjän ruznahuon.

68.

Tonu: Heng. L. 448.

1. **Kallehin Iisus kui yskän meil**
andav,
armossah kui avoav sydämen,
kenbo sid tyhjähes huolie kandav;
valmis on valgamo taivahien!
Iisusbo eändäv: "Jo jovvu da
muutu,

andavu, veärähin', itšelleni!"
Veärinbo roat, kui et vie Hänel
puutu,
Häi selläi dai sinus toatš' kiduittši.

2. Hospodi lisus, oi sulhoini taivoin,
himan i maksoit puolessani!
Siid sinul kunnivo kai ajajjoin,
kui omastat minun maksotagi!
Ear välitit minun surmani matkal,
ken nygöi vie minun suudie vois?
Kai minus kannavui mieleni atkal:
"Rihmas peästyö lindu on kois."

69.

Toni: Heng. L. 321.

1. **Iisus-nimi keral kanna**
huolien moan täs matkassas.
Hänen valdah ittšes anna,
ohjakkah Häi jalgoidas! :,:
Kallis vai
nimi tai,
riemo taivoin, arreh moan! :,:

2. Pahan yllyt, yrrästykset
meis Häi kaittšov, vastoav;
kai Häi heädäv hädävykset,
reähkän vallan vaivuttav.
Kallis vai d. m. i.

3. Ah min Iisus-nimi tuobi
kohenduksen kurjazeh;
itšes cär kui ravvat luobi,
väl'l'yön andav heŋgelleh!
Kallis vai d. m. i.

4. Iisusan myö korrotammo
kunnivuo vie taivahas,
rauhan moah kui Hospodammo
cäreh muutumm' moailmas.
Kallis vai d. m. i.

Toistavus da armonetšindä.

70.

Tonu: Heng. L. 212.

1. **Oi mindäh uinoin, heitin ha-
vaitšundan?**

Jo ammui aiga täydyi jalgevundan.
Elaiga proidiv, da ei myöstelei;
se elos, mis on ainos minul tiettäv,
gu Hospodal siid tark' on lugu
piettäv,
mi unoht' ei.

2. Oi, mindäh unda silmis en jo katkoa,
da veäräl dorgal eärch kerras matkoa?
On minul eis se oigei toven tie;
se tie on selgei, sil i helakkana
dai minul huohtav Hospodani sana;
se kodih viev.

3. Oi mindäh ollen moine vilu ainos?
Miks' syväin mintah unnuttajan painos?
Armastus Hospodan on miuhgi, oi,
se sulava, min lžä yksi andav,
ken käzil omilleh kai lastah kandav,
se rannatoi.

71.

Tonu: Heng. L. 335.

1. **Kuule aihostustań', Iisus,**
käytgö siiritši?
konza muilgi armon annat,
muista milmani!
Iisus, Iisus! käytgö siiritši?
Dai kui virrotellet muida,
muista milmani!

2. Tyves armonistuimes, oi,
minul rauha tuo,
dai kui vaivistun da murrun,
luja usko luo!
Iisus, Iisus d. m. i.

3. Luotellessah Sinun maksoh
armuo aihelen;
kuonnuta nyt tervehekse
roanat sydämen!
Iisus, Iisus d. m. i.

4. Sinä ihalmoni arreh,
kallis kallehis;

Sinutt' olis moa da taivas
tyhjä tyhjimis!
Iisus, Iisus d. m. i.

72.

Tonu: Heng. L. 334.

1. **Kallivo, mi minullen'**
halgeit, tule turvakseń'!
Žellaks' vezi, veri lai,
kyllessäs mi ilmali sai,
tervehyökse eloksen,
anna reähkis väl'l'enen.

2. Roadoa suittoa ei soa,
zakon Siun min velloittav.
Hos kui huoloindelizin
yöt da päivät kyyńälin,
veäryzie en maksoa voi;
Sinun veri hinnan toi.

3. Tyhj' on oma maksoni.
yks' Siun rista lunnasti.
Alast' olen, puudumas,

yks' on abu armossas;
Sinun luo on ojjendus
reähkän, surman kaimavus.

4. Terveh konz' on aigani,
eläjes da kuollesgi,
da konz' soanet kuttšumah
milma suudon kuulendah, —
Kallivo, mi minulleń'
halgeit, tule turvakseń'!

73.

Tonu: Heng. L 218, Virsik. 297.

1. **Armastus, mi kuvazekse**
Jumaluon i minun loit;
armastus, mi pellastekseh
leppevyön i minul toit!
Armastus, min' ittšeni
Sinul annan ijäksi.

2. Armastus, mi verroilleni
ittšes tänne alendit;
armastus, mi vel'l'ekseni
omaks' tulla mielistit!
Armastus d. m. i.

3. Armastus, mi alle vaivoin
kuolit minun peästelles;
armastus, mi avait taivoin,
ozavuon miul voittajes!
Armastus d. m. i.

4. Armastus, oi valgo, vägi,
tozi, tie da eländä;
armastus, mi surman nägi,
kaikis toatši kävvessäh'
Armastus d. m. i.

5. Armastus, mi armos luotit
miuugi heŋgen kytkyöhes:
armastus, mi kyzyit, vuotit
heittävymäh omakses!
Armastus d. m. i.

6. Armastus, mi suuttumatoi
suvaittšij da oijendaj;
armastus, mi muuttumatoi
pyhä puolitš' vastoaj!
Armastus d. m. i.

7. Armastus, miun moaspäi kannat
luo Siun taivoih armossas:
armastus, siel riemon annat
igäizennä lahjanas!
Armastus d. m. i.

Armoh hengästyndä.

74.

Tonu: Heng. L. 273.

1. **Iisusan silmil edeh**
mie käyn min kurjus ollengi:
vien vellan, keyhyön omani
Iisusan silmil edeh.

2. **Iisusan silmil edeh**
mie reähkähine laŋgenen:
da tuskas luommos, kattšelen
Iisusan silmih sulih.

3. **Iisusan silmis juuri**
dai käskyt rikoin Jumalaŋ';

da vuottelen vai suuduodań'
Iisusan silmis juuri.

4. Iisusan silmilı sulih
nyt katšon, hylgeäsgö Häi;
da vajotesgi katšon päi
Iisusan silmilı sulih.

75.

Tonu: Heng. L. 471.

1. **Vedoil selgiel välkäjä kaivolne,**
lumi luikkaj da puhtas, valgiekse
kui puhtastoa minun voizit!
Oi teähtine tyynesti kuittaja,
oi ehtäine viilei da rauhaža,
kui dai minul rauhuon toizit!

2. Vai täyzi reähkeä leädelijeä
syväin rauhatoi vai minul tykkä-
vi teä,
ei heit' igävöindeä rinda.
Yks' ainavo pestä puhtahaks' voib',

Häi toatš' minus heŋgen i palvieks' toi.
Aut', Iisus, jo kurjazinda!

76.

Tonu: Heng. L. 476, Virsik. 134.

1. **Ota, Iisus, paimoi hyvä,**
parveheš i milmani;
anna kutšundan Siun tyveh
kuulen, novvan herkästi!
Sinun luo on paras taiten
suoja kaikil nuoruos saiten;
sih kui voizin peästä vai,
sih i jeälhä agjah sai.

2. Jovvu, Iisus, hoivakseni:
ole huonol armoža;
silmät luota puoleheni,
anna heŋgel rauhutta,
omal eänel vastaele,
amiń kaunis kuuloittele!
Kiitos Sinul, paimoini;
Sinul heityn ijäksi!

Uskon väittelys.

77.

Tonu: Heng. L. 228.

1. **Nouze, uskoja, voitelles,**
tartu miekkah da nuoleh,
voiton ventšazen **kuttšujes**
sinun taivahan puoleh.
Ken ei urhieh voittelei,
ventšastah se ni soahust' ei.

2. Siul on vastoaj hirvakka
mado kui vihevyksis:
moin' on heŋgetöi kachtija,
viiristäj kikistyksis:
reähkäh ähkäta tahtos häi,
surmah mustah da oaduh päi.

3. Varaitelles häi kielastav:
mieron kuhkutteluksil
meidä kurjie katkoav:
šuorittai varustuksih.
Valdoa et ota omal väel,
voitto yhten on Kristan käel.

4. Toves landehil olgah vyö,
konza työndynet voinah;
hos on moailma toivot yö,
et soa yöksymäh toinah.
Valgo Hospodan vallondav,
haldien moailman ollottav.

5. Väittäi tarkazis nuolis sen,
usko kaittšimeks' puuta:
Heŋgen miekan vai viuhkaillen
vastus mittömäks' muuta.
Kristan Iisusan oigevus,
siid on heŋgele kuonnutus.

6. Silmät luottele ainos teä
ihaluoh igitaivoin.
Kestä! Surmalles heŋg' ei jeä,
elos soav jälles vaivoin.
Riemol nostalda pystyi peä,
surma taivahas eär ei veä.

7. Heŋges voittelei jallas vai!
Lujoa murduja mieli.
Kristan uskalmol virrottai,

tuoreškoit' omas kieli!
Konza kuttšunov Hospod vai,
kundelendah sih jovvuttai!

8. Yksin et ole voitelmas:
Urhoi ker sinun matkoav.
Häi, ken Juudan on vallakas,
Häibo vastukset katkoav;
Kristos soaja on voitalmon,
Häi meil vel'l'i da Hospod on.

9. Kehnon parvi hos kohiskah,
Hospod jälgimäi valdoav.
Oigei on, pyhän' ozutah,
keyhil korvoah kaldoav.
Veäryön, pollendan peättäv Häi,
kurjat korrendav Ittšeh päi.

10. Anna kestät sen voitelmon;
agjah sah älä suutu.
Loppu väitelmön rinnal on,
surruksih älä puutu.
Šoigav laulo jo taivahas:
Kiitos Hospodal voitandas!

78.

Tonu: Heng. L. 327.

1. **Hospodi, tuuli on suuri**
da mustana meuruov mer'.
On taivasgi unnakko juuri,
ni kus ken soa avun ker.
Hospodi, annatgo mejjät
kurjazet surmale?
— Sil kodvasta allot net ahtav
meät kalmaheh voahtehizeh. —
Mie tyynistän allot da tuulet kai,
rauha vai!
Kohistahes hyrskytgi aldozien
dai burhavot heŋgilöin, rahvahien,
ei heäs ole ken, veneheh hänen sai
kui Hospod moan, meren, taivoin
vai.
Näid net azetan tybö tyynekse
kai: —
rauha vai, rauha vai!
Näid net azetan tybö tyynekse
kai:
rauha vai!

2. Hospodi, kui kiduitšemmos
da rauhas vai loittonen;
miel' aldoloil tuskailemmos,
kui yöh minä uppoilen.
Aŋgehen, reähkien kävväh
läb' itšes bräyžehet —
da kai hävien hävitessäh,
kui, Hospod, auttane et!
Mie tyynistän d. m. i.

3. Hospodi, peäzin jo heŋgih,
da kai nygöi tyyn' on vai.
Päiv' välkäv al veziengi
da taivas i tundoh sai!
Voibaža, armahin Hospod,
luo minun ainos jeä,
kuni väl'l'ennen valgamoh kerrai
da peättynöv matka teä!

79.

Tonu: Heng. L. 226.

1. **Rahvahan moah tyhjäh Hospod vietti,**

ńevvojaks' tien pilvipatšas tiettih
orjuos moah päi Kaanaan ozavah.
Vallinnus miel' itšen dorgan toi-
zen,
Moisei, Jumalan mies, arbai moi-
zen,
tyhjäsmoas läb' vijjen vaivažah.

2. Tyhjeämoada rahvas pitkäh mat-
kai.
keskih dorgan heät da mavot kat-
kai.
sormi Jumalan" vei yksikai.
Voittajes konz' oldih ilehtyksis,
konza ńareksittih hädävyksis
laŋgiellen, nouzetellen vai.

3. Tyhjämoa on meilgi varustettu.
ojjukseh moa puut' ei uskaldettu:
tyhjeikköh meid' oza kaunis viev.
Siel on tavvit, mavot vihažatgi,
kiduitšet da omat armahatgi. —
Muokkoav meidä moan se tyhjän
tie.

4. Tyhjäsmoas läb' Kaanaan matkah
laskih
pakittšienc kui i kumiŋgasgi,
Golgatal tie joga käyjän viev.
Kenbo ristan Kristan siel vai nägi,
parani da kaunis Jeleimägi
siepäi sindäv, mujjal ei, vai sie.

5. Tyhjäsmoas läb' ainos, Hospod,
anna
meile matkaella voittajanna,
tävvystellessäh kai ventšah sah!
Tuskan kobris kurjaine kui veĩn-
nyn,
anna ristan Kristah silloi keännyn,
ann' en tyhjähmoah jeäs kuole-
mah!

80.

Tonu: Heng. L. 234.

1. Oi kestä, parvi polgiettu
viel aigah sah!
Terväizeh voitt' on voiteldu,
soav rauha sulava.

2. Oi kestä, hos i vuottelit
vuoskaudehie;
hos roavoit min da palvoitit,
se tyhjäks' katšoh vie!

3. Oi kestä! Uskos palvettas
tuo Hospodal;
ihastus, rauh' on lisusas,
vai pyzy ristan al!

4. Oi kestä, konz' on musta yö
sius ymbäri,
konz' ekeksindä silma syöv
lib' uni painavi!

5. Oi kestä, riemol kodvita
vai aigoas,
sissah kui Jumal valgoav
moan vihan ruhj'adas!

81.

Tonu: Heng. L. 520.

1. **Sin' yksi, lisus, täytä elos minun,**
kaikelleh lähembäks' vai Sinuh tuo!

Dai joga päiveä pyhät silmät Sinun
miun käydyh matkah järrittellen
luo!

2. Hos en voi luo Siun tulla voittajanna,
ykskai tuon menetykset Sinulles;
tijjänlhäi, minun roanoih armožanna
on Sinul täyzinäine virrotes.

3. Hos riemol en vois lauloa kiitoskielel
Siun kunnivoittšijan ker vastavon,
yhtelleh kyyńälie voin atkalmielel
valuttoa aihellen Siun katšalmon.

4. Hos en voi nostoa valgoh Sinun suureh
ni iluo huigien-, veäryönalasta,
ga voinhai, lisus, sidgi jalgois juureh

painaldpo tyhjilleh da tadžmols-
sah.

82.

Tonu: Heng. L. 572.

1. **Kaiken Iisusal annan:**
huondekset, päivät da yöt,
jovvot da roattavat ajjat,
nuoruon kai vägevyöt.

2. Kaiken Iisusal annan:
aitokset korgeimat,
ezmäzen armasteksen,
tunnelmot kai palavat.

3. Kaiken Iisusal annan,
palviekseń' net i vien:
tahtondan, mieliständän,
matkavon peädien, tien.

4. Kaiken andanuh on miul
Iisusan armastes;
myös minun kai oma ijäkse
vai Hänen olgahes!

83.

Tonu: Heng. L. 205; Virsik. 290.

1. **Ozakas, ken sydämessäh**
heittyv kädeh Hospodan;
Hänen mieleh mieldyessäh
annah valdah Armožan.
Ihastus da ozavus,
keyhys, abei, atkalus,
kai net hyväks' hänel muutah,
surmaheh muz' elos puutah.

2. Elos meil on häilyväine,
uni vai teäl kävelys;
mi ei liene yhteläine,
ynn' on dorgal keännelmys.
Herrahus ni kylläžys,
tiedo, ńero, ellendys
kodvazeks' ei voija matkoa,
lyhytt' elostammo. jatkoa.

3. Midä peät meil arbaellah,
midä silmät nähtänys,
roavot kai, mit huoloindellah,

peittohizin mielistys,
kaiken vald' on Hospodas
ilmal täl kui taivahas.
Häibo heidä pidäv käessäh,
hyvys kai on Hänen väessäh.

4. Muidrus, maltos, voindahizet,
liiga, mil kai pöyhketäh,
Hospodassah iñehmizet
kai net soadih, hyvyössäh.
Hänes dai on razitus,
jälles sen vie armavus;
Häi tuov ñällän, Häi tuov leiväu,
mustan kui i valgien päiväu.

5. Ozakas, ken juohatellen
netšen heittyv Hospodah.
Händä Jumal armaellen
ilešköittäv sulavah.
Erotessah jälgimäi
soabi huogavundan häi:
Hospodas on hoiva suuri,
kuolluh Hänes eläv juuri.

6. Sikse, Hospod, sobivaine,
tvyni syväin minuh luo;
sid ei moailm' ounahaine
tuskoa peälitš' väes ni tuo.
Suojaten vie jälgimäi
ozavaizeh kodih päi,
kus jo loppih atkaloinda,
igäin' algoi ihalmoinda!

84.

Tonu: Virsik. 284.

1. Konz' Sinuh silmäellen
toah pyhäh voarahes,
soav heŋgen hoivendellen
siid mieleh toivutes.
Heäs Hospodal ken eändäv,
sen auttav ainos Häi;
kai atkaluot Häi keändäv
ylit' ihastukseh päi.

2. Jumalan aihellessas
oi huollu, heŋgeni!

Tien agjah matkatessas
Häi valgoav, viettävi.
Ynn' Iisusan ker pyzy
vai Häneh tartujen;
Hänessäh turva kyzy,
ajjalleh tuov Häi sen!

3. Siun vardoittšij ei unnu,
ei uvvu, heittelei;
viks' sydämelhgi tunnu
kai hädä Hänel ei?
Häi Izrailal andav
armuodah ajjat kai,
käzilleh händä kandav
igäizeh rauhah sai.

85.

Tonu: Virsik. 258.

1. **Iisus, kallis ystäväni,**
verratoi on minul Häi;
muiks' sid Händä ijässäni
enbo liene hylgeäj?

Armastajas minun silleh
ei mi konza kiškalda;
mieleń' olgah Hänel milleh
teäl da tuol ijät agjata.

2. Minus toatš' Häi kuoliekse
meni; ken nyt marrastav?
Viebo suvvos väl'l'äzekse
vastaten mium ojjendav.
Ken vois milma veäritellä,
Häi näid minun vallittši;
nalus mi vois kergiellä,
suojaheh kui nostaldi.

3. Lujah soav sih luotellakseh
g' ei ni elos, surmagi
milma vietä vierahakse
Hänel, Jumalalleni.
Eigo haldiet, aińhelitgi
nygöi da ni konzagi,
eigo olendaizet mitgi
riitši Iisusassani.

86.

Tonu: Harp. S.[1]) 293.

1. **Ann', Iisus, Sinun rauhoa minul aivin,**
se virmendystä väittelykseh tuos.
kai kebjenis moal kävelysgi vaivin,
kui syväh korbeh kukkamurmen luos!

2. Vai »vähän ajjan» viel on voittelusta,
hyvität saual tälleh omalles:
da »vähän ajjan» kylvön šeikutšusta,
keränmet lyhtehet kuń' yhteles.

3. Viel »vähän ajjan» huolet elostiel on,
eläväs virras juonda nirskehen,
sid agjattomat ihalmoizet siel on

---

[1]) Harpun Säveliä 1919.

miul reunal täyzinäizyön kaivozen.

4. Nyt »vähän ajjan» lampan varustusta,
da »vähän ajjan» vuottelusta vai sen jälles kiitoseändä, riemavusta pidolois taivoin ijät da ajjat kai.

87.

Tonu: Heng. L. 263.

1. **Kiitä Iisusoa,**
sidä paimoida,
kudai lyödyö voib' parendoa.
Armates meän Häi
rasit' äjjäl ked' ei;
kiitä, heŋgeni, vai Jumaloa!

2. Olis ymbär' hos yö,
itšel tuskien vyö,
vihamies silma sordelis vie,
Iisus valgien luov,

puolisteksengi tuov.
Hänen haldivoh heit' omas tie!

3. Hos i kai hyllättäs,
ket on ystävänäs,
olgah teäl olend' yks' gor'a vai;
aiga ahtahingi
terväzeh kavoldi,
kerran huogavus roih sinul dai.

4. Katšo Iisusahes,
milleh Häi kidujjes
ristal kuoli täh reähkäžien!
Konza aihostelih,
muisti Häi silmagi
toatši polgijoissah aihellen.

5. Meän Häi puolitši viel
Ižän oigiel siel
aihostah. Paras on oza Häi,
meile suur' sanatoi,
mi on taivahas; oi,
katšo, heŋgi, vai Iisusah päi.

88.

Toiu: Heng. L. 47.

1. **Käes ota, Hospod, milma**
da soattele,
ann' ainos noudaen Silma
soan kodizeh!
Ei yksin matkaelles
väg' kannata;
käel anta vagaitelles,
oi Auttaja, oi Auttaja!

2. Syväindäń' azettele
Siun armolles;
händ' yhtä lujendele
juur' omakses;
Sinulles jalgoin juureh
mie laskevun,
da suvaindahes suureh
vai pellastun, vai pellastun.

3. Katšondoas pahal ajjal
hos tunne en,
yhtelleh tielles kajjal

viet vardojjen.
Sid käelles, Hospod, milma
vai soattele,
kai kerran noudaen Silma
soan kodizeh, soan kodizeh!

Atkalas da ristan al.

89.

Tonu: Heng. L. 231.

1. **Mikse tyhjäh, ristikanza,**
yhtä puutut huolen anzah
matkas tämänilmazes?
Häi, ken moaloil kylväv kukat,
Häi, ken lugov peän i tukat,
Hänch luottai, Luojalles!

2. Lapsuos sah Häi hellitteli,
ristind'-armol valgaeli,
ohjaeli sanallch:
syötti, juotti, šuoritteli,

varattavis väl'l'endeli;
liity Häneh kaikkineh.

3. Mib' on eisto helloindelles?
Surrut, murrut tuskitelles,
olendat vai huonostuv.
Uskos roadanet kui roavot,
Hospod sinul täyttäv hoavot,
Hänes elos vallonduv.

4. Seb' on turvan ozalline,
kel on lžä taivahine,
yhtel sil on ozavus.
Silloi atkaloimah käy et:
Hospodan on aitat tävvet,
agjatoi on armastus.

5. Uskotoi vai sinus ongo,
kiistät Hänel kunnivongo,
kui et luoneh Hospodah?
Pyrgei vähäh loadiekseh,
vähäzesgi kiittäjäkse,
peäzet sid i suurembah.

90.

Tonu: Heng. L. 511.

1. **Milm' muistat, Iisus, ainos,**
ainos,
käzihes piirrit miun.
Net roanat Sinul juohatellah: :,:
min' olen Siun. :,:

2. Ei huolda, tuskoa elosmatkal,
mi Siun ei tijjossas;
ei kyyńälyttä, mid' et tundis :,:
da kuivoas.:,:

3. Nygöigi silmät sikse nostan
Sinuhes tuskažat,
da lasket käet sid peäni peäle:,:
da ozitat.:,:

4. Oi armahat käet roanittuizet,
hyö rinnan hil'l'endäv,
da sydämen vie voitellessah:,:
myös verryttäv.:,:

Uskonhoiva.

91.

Tonu: Heng. L. 173.

1. **Jumalah ken turvoahes,**
se on peässyh turvembahes,
kui mis teälıti taivahal on,
lindu emän siiven al on.

2. Hospod tšeäliv armastellen,
omien yht' ohjaellen, :,:
tarbehet heil ainos andav,
käzillehgi heidä kandav. :,:

3. Vallassah ei heidä kengi
ota ijässäh kiškojengi.:.:
ket Häi omikseh näid osti,
elokseh jo surmas nosti.

4. Heih ei koskei puvvus, hädä,
konza ei Häi tiedäs tädä; :,:
einehen Häi. sovat tuobi,
ihastuksen leinäs luobi.

5. Iloilei sid auttajassas,
p:eni parvi, Jumalassas! :,:
Sanalleh Häi kaiken soattav,
vastusniekat moaheh moattav.:,:

6. Olgah tuuli myödäh, vastah,
eibo Ižä heitä lastah, :,:
ainos tahtov omillehes,
ozaks' vai mi andanehes. :,:

92.

Tonu: Heng. L. 221.

1. Kai rauhus vai, kos veäryš tuskan tuov!
Meil Sinun veri, Iisus, rauhuon luov.

2. Kai rauhus vai ker roavon joudužan!
On mieli tyyni dorgal Iisusan.

3. Kai rauhus vai, kos kai on vaivaža!
Näid Iisusas on hoiva sulava.

4. Kai rauhus vai dai ystävättähgi!
On Iisus meil, jeäv ijäks' turvaksi.

5. Kai rauhus vai, itš' ongi vakkitie!
On Iisus keral, venehtämmö viev.

6. Dai rauhus vai, konz' surma meidä lyöv!
Näid Iisus voitti, valgoi surman yö.

7. Ah roih jo täs: jo terväh Iisus tuov
igäizen rauhuon ittšeh voiton vuo.

93.

Tonu: Heng. L. 332.

1. **Pyrrimmös viikon väiletes**
meurus eäreh suojazeh,
vai Iisus yksi auttajes
veigi omah turvaheh. —
Näid Iisus on juur' kallivo,

Häi lujendav da Häi tuorestav,
kus on tyhjämoa;
Iisus on juur' kallivo sen tyhjän-
moan,
on luja suoja pahas seäs.

2. Moailman yöksyin kuohuloih,
meurun valdah avuttah.
Häi heŋgen andoi oman, oi,
kiireht' armos auttamah.
Näid Iisus d. m. i.

3. Oi kiitos, kui en kuolluhgi
meurun käzih kuohužan;
Häi nostoa minun ennätti
kallivole taivahan!
Näid Iisus d. m. i.

4. Näid pilvekses da yölöilgi
Häi se minun virmistäv.
On Iisus igiturvani,
varattavis väl'l'endäv.
Näid Iisus d. m. i.

5. Konz' elospäivät lopeh viel,
sia miul on turvakas;
da muistan ijät taivois siel:
Iisus autoi ahtahas.
Näid Iisus d. m. i.

94.

Tonu: Heng. L. 84.

1. **Katšahtan uskossań',**
oi Iisus armahań',
vai Sinuhes!
Hudruttań' arboa,
da veäryös pellasta,
da ijäks' valgoa
milm' omakses!

2. Siun armon kyllähys
yks' olgah ilehtys
se voibažin!
Siun surman muistellen
ann' ainos suvaitšen
da Silma kiittelen,
oi armahin!

3. Konz' ymmärdäv miun yö
da atkal musta lyöv,
käy auttamah!
Eär kuivoa kyyńälet,
ann' ajjat valgiet
da vietä askelet
Siun novvandah!

4. Terväizeh kalmah päi
kui unen nähten käi
täm' elostie.
Oi Iisus armoža,
viel silloi pellasta
da milma turvažalı
Siun luo jo vie!

95.

Tonu: Heng. L. 307.

1. **Jo žemtšugaizen lǫ̈vvin kai,**
mid' etšin atkalas.
Kyzynnet: min? Ga kuule vai:
sen lövvin Iisusas.

2. Hos minul hudrus, keyhys vai
da kurjus reälhkien,
sain Hänen omanah ykskai
igäizen ardehen.

3. Häi on i herra herroin peäl,
kuniŋgas korgejin;
on takka Hänen kebjei teäl
da kytkyt pättävin.

4. Oi Iisus Kristos, auttajań'
da žemtšug kallehin!
Vai Sinä ollet omanań',
kai silloi soahustin!

96.

Toiu: Virsik. 244.

1. **On Iisusan yks' muistanda**
meil mielen riemastuttaja,
meil sydämien on sulavus,
eloksen algu, kaunehus
da kaikis suurin ihastus.

2. On magiemb' mettä, mannoa
minulleń' Hänen olenda:
muus ole ei sen suloa,
sen kallehutta arrehta:
juur' Händä tahton suvajja.

3. Minul, oi Iisus, ilmaita
armastus Sinun kummaža!
Sin' olet andieks' andaja
da taivoin ventšan kandaja
da armon haldie sulava!

97.

Tonu: Heng. L. 274.

1. **Lebäilen vai luo Iisusan,**
lebäilen yskäzessäh;
Häi andav toivien ihalan
ker armon ehtiessäh.

2. Häi andav rauhan ruznahan
armolleh korrotellen;
lebäilen vai luo Iisusan
yskässäh virgoellen.

3. Eär kutšui reähkis astujan
armossah kerritessäh;
lebäilen vai luo Iisusan,
lebäilen yskäzessäh.

4. Lebäilen vai luo Iisusan,
lebäilen yskäzessäh;
Häi andav toivien ihalan
ker armon ehtiessäh.

98.

Tonu: Heng. L. 237.

1. **Sih Iisusan valdah heitän**
kai atkalat takkoineh,
kui suuriman Häi takan, reähkän,
jo ottigi hard'eilleh.
Se suvvokse ei voi tulla,
sil ei enämb' sordoa soa,
kui näid Iža Pojjassah tahtov
toz'-oigieks' ojjendoa.

2. Sih Iisusan valdah heitän
omat hudruot kai, vajavuot

dai hil'l'uon, lekkevykset
dai mieleni kai viluhuot.
Häi net minus saalehet soattav,
mit vai pädemäh Hänel roih;
Häi uvven i heŋgen andav,
ken moan sego taivahan loi.

3. Sih lisusan valdah heitän
jogaigaizet abevuot,
vähäizet da suuret huolet
da hoaviet sudrennuot.
Häi rouzie nostoa voibi
tierannoil i tyhjän moan,
da mettä kargies mal'l'as
minä keskih i juoinah soan.

4. Sih Iisusan valdah heitän
kai roavot da šeikatgi,
omaizien hellitändän,
da heŋgen da hibjani;
dai kai pahat toivotekset,
mit heŋgie kobristav,
da kai eboinpiennät mustat,
mit uskondan vaivendav.

5. Kai Iisusan valdah heitän,
sen tahtov Häi armossah:
Häi uskaldi huoldoa meidä
omaizie, rahvastah.
Sid soav joga päiveä nosta
aihostajen huondekses:
»Miul läs tänäpäi jeä, Hospod,
kui egläigi vardojjes!»

Aihostus.

99.

Tonu: Heng. L. 201.

1. **Oi Sinä vietä meidä, toven Henggi,**
ettšijöil jallat dorogoilles kenggi!
Roandoamm' ohjoa tijjol valla-
tengi;
meid' älä heitä!

2. Kaikes ann' nähtä meile jället
Luojan,

voibažan ellon, kaiken hyvän tuojan!
Luo Pojjan soata, armastajan suojan
turvih meid' auta!

3. Oi Kristos, tozi, tie da elämine,
vallonda moailm' mejjän pilveksine,
sanalles nosta hädä heŋgelline,
uvvenda meidä!

4. Sin' Ižän kois ken, mejjän keritelles,
moailman kurjan tulluh valgajelles,
opasta, anna Sinun ohjaelles
valgohes soammo!

100.

Tonu: Heng. L. 250.

1. **Puhtahaks' kai,**
Hospodi, luo!
Yöksymäs eär
yskähes tuo!

2. Kuulijaks' lai,
käskenet mih,
kunne i viet,
Auttajani!

3. Vaibunen kui,
virmendä väet,
nostelemah
ojjenda käet!

4. Mielożaks' lai
Ittšes i tie,
hos kiduloih
keskih se viev!

5. Sin' ole yks'
ardehenań',
soa hyvitys
ohkajessań'!

6. Ollotetah
mit Sinus kai,
kabrasta eär
loitokse vai!

7. Puhtahissah
milmagi vie
taivahizeh
svoadbohes sie!

101.

Tonu: Heng. L. 523.

1. **Hillahutta anna,**
Iisus, Heŋgel vietä;
täytettyh Siun mal'l'ah
loadimahes pietä!

2. Hillahutta anna,
minul paista voizit
ńevvoen, vagaitellen,
urostusta loizit!

3. Hillahutta anna
raziteksen alle;
hil'l'ahutta, konza
rist' on roastandalleh!

4. Hillahutta anna
šumus rahvahaizes,

emän luo kui lapsi
rauhas sulavaizes!

5. Hillahuon i kodvil
mieldäń' hellyttele;
kyyńälet da riemot,
Iisus, pyhendele!

102.

Tonu: Heng. L. 184.

1. Hyvä paimoi, meidä vietä
sanalles da Hengelles;
armos suojah meidä pietä,
tuskah surdunuizies. :,:
Hyvä paimoi, hyvä paimoi,
tšeäli meidä suvaijes! :,:

2. Sinus suuri soabi meile
abu kaikis atkalis;
soata omilles i teile
kodih eäreh yöksyksis. :,:
Hyvä paimoi, hyvä paimoi,
peästä, auta ahtahis! :,:

3. Veäryöh meid' et hylgäjele,
da ni ked' et katkoa;
pellasta da puhtastele,
vägeh pyhäh šuorita. :,:
Hyvä paimoi, hyvä paimoi,
jovvu, meidä armoa! :,:

4. N'evvo meidä tabajellen
ajjoi Silma löydämäh;
uskon, toivien kerritellen
mieldä mejjän hellytä! :,:
Hyvä paimoi, hyvä paimoi,
Sinun eistä eländäh! :,:

Kiitos da kunnivoinda.

103.

Tonu: Virsik. 360.

1. **Kaikenhaldie Jumalammo,**
myö kunnivuo Siun korrotamino,
kumarduen jalgoih Sinulles.

Sinun väg' kai vallat voittav,
Siun kunnivuo moa, taivas soittav,
Siun mielevyön meil näyttäjes:
dai palvov Kerubim,
dai laulav Serafim.
Allilujja!
Suur' valdoineh,
suur' armolleh
on Jumal, mejjän haldie!

2. Sinun eis kai vallat peittyv,
Siun edeh moah kai polvet heittyv
eläjät kaiken moailman,
ristirahvas pellastunnuh,
paganakunda armavunnuh,
hyö nimie kiittäv Hospodan,
kui armastukselleh
pohjusti valduimeh.
Allilujja!
Suur' valdoineh,
suur' armolleh
on Jumal, mejjän haldie!

104.

Tonu: Heng. L. 60.

1. **Kiitos Sinul, Jumalani,**
kaikes äjjäs annetus,
virrotti mil elostani
Sinun suuri suvaitšus!
Kiitos Sinul sulavaizis
kevätpäivis kaunehis,
kiitos kodvis unnakkaizis
sygyzengi, vaivažis!

2. Kiitos, kuiga aihostekset
monet kuulit monoizet;
kiitos, aihelmoloi toizie
armos täyttänyh kui et!
Kiitos, miul gu pahal ajjal
avun annat, armokas:
kiitos siid, gu dorgal kajjal
peästät veäryös Pojjassas.

2. Kiitos kaikenloavullizes
elokseni kodvazes;
kiitos päiväpaistohizes

sego päiväs pimies!
Kiitos Sinul voitteluksis,
ristassasgi, Jumala;
kiitos siid, gu tuskavuksis
ainos autat aiganah!

4. Kiitos halvois heläväizis,
dorogal mit läikkeli;
ohtoloisgi tšökkijäizis,
mit vai milma roanittši!
Kiitos, ijän gu muistat milma,
igäizen soan eloksen!
Kaikes, Hospod, kiitän Silma,
kiitän tävven sydämen.

105.

Fonu: Virsik. 366.

1. **Hospodal kiitos!**
Häi vallan on haldienammo.
Šoigakkah niini nyt Hänen lau
lajessammo!
Vel'l'yöt kai,

nyt sydämes myö dai
lauloamm' allilujjammo!

2. Hospodal kiitos!
Häi kaiken oŋ algu da luoja,
siibilöil lämmil Häi kattelov meid'
omah suojah;
armaellen
vardoittšov vaivahizen
lahjoin kaikkien tuoja.

3. Hospodal kiitos!
Häi armahann' on lžänämmö;
Poigah toi meil palvieks' väl'l'etes-
sämmö;
Heŋgelleh viel
soattavi taivahan tiel
nostajana vägenämmö.

4. Hospodal kiitos!
Häi meid' ozitelles i kandav,
armon päivyön paistuo peäle meil
andav.

Muistele vai,
laps', suvaitšustah, mi sai
matkates siun kodirandah.

5. Hospodal kiitos!
Oi mieles vai pideämmö
Händä, min vuoh sai pellastes ijäk-
semmö!
lisusal roih
kiitos kaikes, min toi;
kunnivokseh eläkkämmö!

106.

Tonu: Heng. L. 258.

Kiitä, heŋgeni, Hospodoa, da kai, mi vai minus on, korrota nygöi pyhindä nimiedäh!

Kiitä Hospodoa, heŋgi, äl' unohta hyvyiziedäh, heŋgeni, älä unohta, min kaiken loadi!

Häi reälhkätši andiekse andav da vajanaizet täyttäy, koronuittšov armolleh da leppevyölleh.

Kiitä, hengeni, Hospodoa, da kai, mi vai minus on, korrota nygöi pyhindä nimiedäh!

107.

Tonu: Heng. L. 257.

1. **Min aigoa päiväine on,**
jeäv nimi polves da polveles Hospodan.
Da ozitellah heidä Hänen vuoh. :,:
da paganat kaikin korrotellah Händä. :,:

- Kiitetty Hospod Jumal olgahes,
Häi, kudai kummie loadie voibi yks'!
Kiitetty pyhä nimeh olgahes. :,:
Da kaikin, moa, Hänen kunnivuo vai soita! :,:

108.

Tonu: Heng. L. 253.

1. **Oi anhel'parvi laulele**
da Kristoa korrotas!

Tuo välkäj ventša helmineh
da koronuitše Iisus, korgein kuniŋ-
gas!

2. Da sinä, kudai verelles
tovendit uskuodas
omannah ollen eläjes,
nyt koronuitše Iisus, korgein ku-
niŋgas!

3. Valgeine parvi pyhien,
oi laula, ozakas;
da pal'manvarvoin viuhkuten
sie koronuitše Iisus, korgein k i-
niŋgas!

4. Moal heŋgen roanda olis kui
min tuli vallakas,
ann' ainos kuulus yksin suin:
Nyt koronuitše Iisus, korgein ku-
niŋgas!

5. Oi Hospod, auta olemah
Siun riemorahvahas,

kos koronujjah kuulužah
siel kunnivojjen Iisus, korgein kuniŋgas!

109.

Tonu: Heng. L. 331.

1. **On Iisus armas armahis**
da minul sulav sulavis,
on minun ainos omani,
on ystäv, arreh kaikittši.

2 Ei kylläl ihastustani
sanella voi i kieligi,
min Iisusas vai soahustan,
omanna olles armahan.

3. Dai uskon, Ystäväizeni,
gu armos liikut minusgi
sydämessäni, armoaj
Jumalani da pellastaj!

4. Minulleń' Heŋgen työnnäldit.
da toven tundoh nostatit.

T'unnustin Sinun suvaindan,
da armon suuren, kandajan!

5. Oi ozavus, oi rauhažus,
oi kummaža toz'-oigevus,
mil, Iisus, milma virrotit,
kui silleh, silleh suvaitšit!

6. Kai taivas, moa ann' iloitšeh,
sid' ozavuttañ' riemoileh!
Oi kiitä, vel'l'i, sizärgi,
Jumaloa, ken pellasti!

7. Päiväine ilman pimekkäh,
siid olis en ni miksenäh:
miul päiväine on taivozes,
ylähän lžän huonehes.

8. Moailman elot, ardehet
kui kados hos min maksozet,
on taivahas miul arreh viel,
se konzagi ei kavo siel.

9. Nygöizen jälles eloksen
igäizen perin kallehen;
ei surmagi ni varaita:
on vuotteis Sulhoin tulenda.

10. Sid Iisusal viel šoigelov,
igäizes roajus kajizov
dai minun kiitoskandeleh,
kui peästi Häi sih kodiheh.

11. Eär taivahizeh elokseh
tävvystelemmös kiindieh:
on Iisus mielen palavus,
minulleń' elos, riemastus.

110.

Tonu: Heng. L. 264.

1. **Se Iisus-nimi sulava**
on heŋgel uskojan.
Se hoivendust' tuov, atkalah,
luov rauhan suuriman,

2. Se urhaškoittav murdunuon,
azettav toravon;
se täyttäv kaiken vajavuon
tuov leinäh ihalmon.

3. Se kalliv' on da kaitšin miun,
da linnakseni sai.
Miul ylläkyll' on nimes Siun,
hos muu i viedäs kai.

4. Oi ystävä da Pellastaj,
Kuniŋgas, Jumala!
Riemojjen tahton agjah sai
kiitostas lauloa.

111.

Tonu: Heng. 538.

1. **Helel pälvä koltti heŋgehen**
čäreh olgoi pimei kai.
Läimevyi moa, taivas minulleń'.
konz' sai **Iisus** vallokseń'.

Paistav päivä, kevätpäivä,
elosajjan kaiken riemoittav.
Iisusah kui silmät luotin vai,
heŋgel valgoaj Häi sai.

2. Helgäv heŋges kiitoslaulanda,
Hospodal häi kajahtah.
Ёändä uutt' on syväin šoigaja,
kui on Iisus valgona.
Paistav päivä, d. m. i.

3. Heŋgen kevät nouzov lemmessäh:
Iisus eläv minun luo.
Uvvet virret rindah viritäh,
armo halvat heŋgeh tuov.
Paistav päivä, d. m. i.

4. Ihastus on heŋges valdažin:
minun Iisus armoitti.
Pyhä Karittšaine puhtahin
veäryöt andoi, andicksi.
Paistav päivä, d. m. i.

Lapsien virzie.

112.

Tonu: Heng. l.. 31.

1. **Ižä, pienil armoža,**
katšo milma, lapsutta!
Kunn' i olgah matka minul,
ozani on käzis Sinul.

2. Auta, Ižä taivahas,
muistelemah sanoidas
Sinun mielen noudelendas,
Sinun armon suvaitšendas!

113.

Tonu: Virsik. 410.

1. **Luon talvahah yläh silmäni,**
Siuh, Hóspod, ittšeni luotan;
kui tiijän, armastat lapsiegi,
hyvyttäs ainos i vuotan.

2. On Silmu rakkahus muistella
da muistamah himos lienen;

sanassas tijjän, et keskusta,
vai eänyön kuulet i pienen.

3. Oi kiitos siid, Siun arm' min toi
da käelles kaunista kannoit,
hos kaikkie arvata enhäi voi,
min Sin' ozitelles i annoit!

4. Olenbo taimenut pellossas
da taivahah näh olen luodu;
ižällizeh Sinun suojahas
jo soannas sah olen tuodu

5. Vardoitše milmani armožah
Siun Heŋgen väel, Ižä, iellelt:
da tarkah ohjoa taivahah
igäizel oigiel tiele!

114.

Tonu: Heng. L. 172.

1. **Iisus millma armastav;**
biiblie sen tovendav.
Hos on lapsi hudragi,

Häi se kattšov leppiesti.
Miima Iisus armastav,
milma Iisus armastav,
milma Iisus armastav,
sen sana opastav.

2. Häibo koadoi kuolendan,
avai ukset taivahan;
veäryzisgi puhtastav,
lapsekseh dai vastoav.
Milma Iisus d. m. i.

3. Iisus milma armastav;
anna Häi milm' ohjoav
ittšeh jälles taivahah
omah ihastukseh sah.
Milma Iisus d. m. i.

115.

Tonu: Heng. L. 188.

1. **Kerda annetah taivahas lapsile vie,**
ket on Iisusan suvaittšijat,

kuldaventšoi da valgieloi sobazie.
kädeh kandelehet helakat.

2. Kullas puhtahas tie heil on kävel-
dävä
kere aṅheliloin laulajen;
Karitšan iho siel heil on nähtä-
vänä,
veripalve Häi reähkäžien.

3. Eloksen hyö kaivozel istutah slel.
taivoin leibeä syvvä heil suav;
kadoi yö, kadoi surma hospo-
dan tiel,
heidä yks' Jumal nyt vallondav.

4. Huolen, atkalan seizahtih virda jo
siel,
ihalmoks' siel sai igävä:
kiittäv Hospodoah ozavaizien kiel',
Hänen ryndähil hyö levätäh.

116.

Tonu: Heng. L. 179.

1. **Oi moin' olen pieni, ga**
pienibo juuri,
Sin', Ižäni taivahan, :,:
voivas da suuri. :,:

2. Yhtelleh ei lapselgi
varattav midä,
kui taivahan Ižäine :,:
kyllittäv sidä. :,:

3. Kos väg' oma vaibunov,
käzilles kannat,
da vijat kai armossas :,:
andieks' annat. :,:

4. Oi armahin Ižäni,
vöksymäs pietä,
da oigieh lastas vai :,:
vardojjen vietä. :,:

Nuorižoin virzie.

117.

Tonu: Heng. L 319.

1. **On ozakas, kel vai jo nuorembaiten**
soav peädäh painoa rindah Iisusan,
toan paimoineänen kuullen Hospodan.
Ken turvoahes ristah pahan kaiten,
sil huogavunda ristan tyves on,
kui halvazel on heinäs nurmikon.

2 Konz' on vie kevät nuoruon parahilleh,
on sulav käyndä tyveh Iisusan,
kui lammas paimoin tyveh armahan.
On Hänes ńerot, ńevvot omaizilleh;
Häi tyyni on da leppei kyzyjäl,
ei abuo kiellä kelgi hädäžäl.

3. Jo nuorena mi armo on, kul juuri
soat Hänel tuvva reähkät itšelleh,

kui prostiv Häi net kai da kaikkineh!
Sid ihastus da kunnivo on suuri,
kui voimmo Hällen olla omana,
ken lindustagi pidäv muistossali.

4. Jo nuorena kai anna huolitaimmo
luo Iisusan, sen kutšun noudaen,
ann' ei Häi seizo sudreh kuttšujen!
Myö Händä, ystäveä, vai kuunnelgammo;
nenǧ' käygäh kaikil henǧen pohjah sah
tai sulav eäni ynnä voitomballi.

5. Jo nuorena Häi meidä kai jo kerran
omahes otti armoliitokseh —
on kallivo tai liitos lujaine!
Da armastus se Hänen, kaikkien Herran,
meis toatši ristal vei, da rodih tie,
mi ozah taivahizeh meidä viev.

6. Jo ajjoi Iisus nuorda taimenuttah
sadussah hellitellen tšeälikkäh,
ann' eär kai turmiet siid hävitäh!
Neŋg' kazvakkah se Hänen arma-
huttah,
vie kuni muutaldav sen uvvessah
igäizen rauhan moah siel verzo-
mah.

118.

Tonu: Heng. L. 197.

1. **Rahvas nuori, tšuillutellah**
teidä allot moailman.
Katšo, milleh meuru lykkiv,
kalmah nägyv painavan.
Havaitšu! On aiga vie:
keänny, veärä teil on tie!

2. Rahvas nuori, viritelläh
teile moailm' anzoidah,
vai on turva tiettäväine.
heittynettö Iisusah.
Luovu paimoih Hospodah,
valgamoh soat rauhažah.

3. Rahvas nuori, keändynyöt
armožah sih Hospodah,
ket jo saitto uskon, rauhan,
ihastuksen hinnattah,
kestä jallas ollen, tuo
viel i toizie Kristan luo!

4 Rahvas nuori, hellitellen
Hospod teidä vardoigah!
Tartu miekkah urhakasti,
lähte ristal voittamah!
Omat Kristan olletto,
lujah teil soav voitalmo.

119.

Toim. Heng. L. 30.

1. **Parahilleh kui igä nuoruon sai,**
da riemoilleh on joga puoli,
katšo tiedäs, kunnebo matkoat vai,
älä hairojen yldylöi huoli!

2 Katšo tiedäs, ciga se jyrkih viev,
mih kirvonnuh konza on kengi.

On haidrakal aivin se moailman
tie,
moni laŋgenuksih meni heŋgi.

3. Ilo moal lyhyt on, da häi moanittav;
ńäbieh eär lembi sen ńäibyv.
kui halva, min heltat tuul' puhaldav,
vezihernch, mi läimäv da häibyv.

4. Ihastus ijät Hospodas säilyv vai:
sen halvan ei lehtet heity.
Händ' ettšie huolita nuoruos sai,
hänen kaunut ei kalmah peity.

120.

Tonu: Heng. L. 580.

1. **Tule Iisusan luo,**
tule nuoruos sah!
Hänel palvieks' tuo
kevätaig' ihala!
Kuibo harmata peän

veärän' andoa voizit,
äski talven da jeän
vaisen Hospodal toizit?

2. Aiga eär livahtav,
imes kui menöv yö;
häviev hizajav,
vai se voindoas syöv.
Vähän viikostunet,
sagevui tonu tuores;
viegi tabritellet,
jäit sid aigazes nuores.

3. Ajjal armahal toal
Ižän lapsih on miel',
anna kypsenis moal
hyö taivahan tiel;
anna suojeissah
kovas säilys net ahvas.
olis halvazinah
päiväh päi Hänen rahvas.

4. Tule Iisusan luo,
Hänes puhtahaks' soat:

tulen taivahan vuoh
sinun kai himot noat
soabi sellitetyks'.
Hänen noudaes jällen
jeäv valgevus yks'
revun kai menetellen.

5. Tule Iisusan luo,
verel ost' omaks' Häi!
Vettä kaivossah juo
elävöittäjäs päi!
Tule, matkoa tie,
min vai Häi sinul andav;
se yks' taivahah viev,
ihalinoh Hänen kandav.

Kodimoa.

121.

Tonu: Heng. L. 295.

1. **Oi Hospod, moan da taivoin Luoja,**
ken kaikkie huollat, vardoitšet,

meil ole suuren, pienen suoja
da lahjo kaikil tarbehet!

2. I Karjalangi rahvoil anna,
mi cineh̆es on vajavus,
da joga päivän leibä kanna;
Sius olgah roannal ozitus!

3. I keyheä arboa armaelles,
da silmät kurjan puoleh luo,
da lahjoin meile joaksendelles
Sin' armos vuitti heilgi tuo!

4. Kois hädävykset, anna, heädys
da ńälgä ahnas, armotoi;
dai ann', ei viluh vil'l'at jeädys,
hyvilleh äski mielet roih!

5. Meil anna lahjoin vastatesgi
ker hejjän oigich pielläkseh.
Meis Sinul kiitos kiitellesgi
armossas suures olgahes!

122.

Tonu: Virsik 399.

1. **Vardoitše, Hospod, rahvas-**
   tammo,
   pie kättäs peän peäl Karjalal,
   eloksen anna vailiteissammo
   soas hänel olla armos al!
   Meil lujus, tozi mieleh anna,
   käzilles armasteksen kanna!

2. Vardoitše, Hospod, mejjän moada
   kylläizel käelles taivahan.
   Meil soalehekse leibä soata,
   ni väes da hies nouz' roadajan,
   kai tuliet polvet mieles piettäs,
   hyvyttäs kunnivoija tiettäs!

123.

Tonu: Heng. L. 286.

1. **Kuningahien Kuningas,**
   oi Haldie moal da taivahas,
   dai mejjän moahuol silmät luo,
   kylläizet lahjat armos tuo!

2. Vähäine mejjän rahvas on
da tyhjä mieles mieroston,
vai min vois suurin hald'evus,
kui Sin' et händä nostanus!

3. Eis Sinul on kui pöly vai
moan suuret väet da vallat kai:
vihjannet, korgein kirbonov,
konz' alahaizin korguov.

4. Min kerdoa juuri vallitšet
ńevvokses pienet, keyhäzet,
ann' ainos Sinun valda yks'
heis selgiežeh soas näytetyks'.

5. Da vallites i rahvahan,
otitbo huvan, hudražan,
näid Juudan pieni rahvas tai
se toven vardoittšijaks' sai.

6. Da Betlehem, se linna toas,
mi oli pienin Juudan moas,
sai lahjaks' armon suuriman,
konz' soannan nägi Messian.

7. Dai meilgi, Hospod, armo lai:
meis roa, min hyväks' nälinet vai!
Suurutta emmo aihele,
mielelleh jeämmö pienekse.

8. Kui meijän rahvas arboas
vai olla kundelendassas,
Siun roadoloi vai roajella
da opastustas vallota!

124.

Tonu: Heng. L. 285.

1. **Oi moailman allot kui burhaellah**
da rahvas kui rahvasta painav.
yks'-arvozus, vel'l'ehys polgietah.
vägivalda on oigevus ainav',
oi suur' Jumal, vardoitše meil kodimoa,
ann' ei ajjan aldoloih painumah **soa,**
da sen katšo rahvasta piendä!

2. Uskottomus moailmas suurenov
vai
da voitellen roastav da lyöbi.
Meil sen mado rahvahah niblahti
sai,
hänen nyt sydämyksie syöbi.
Oi suur' Jumal d. m. i.

3. Oi, reälikih i meil syväin kai re-
vustui,
da mieli se kielahann' nuojuv;
häi moailman näid varates lame-
vui,
kui ruogo häi tuulozel huojuv.
Oi suur' Jumal d. m. i.

4. Ah meil tuven, suojan Sin' ainavo
tuot,
da hairojien takat kannat;
meil voibahaks'. uvvekse heŋgen
luot
da puhtahan mieloin i annat.
Oi suur' Jumal, vardoitše meil ko-
dimoa,

ann' ei ajjan aldoloih painumah
soa,
da sen katšo rahvasta piendä!

Kezävirzie.

125.

Tonu: Virsik. 472.

1. Jo aiga armas puutui,
sai kezä kaunuža.
Tšomakse moa kai ńuutui,
halvaizet heloittav.
Päiväine pyördäjessäh
moan ńäivien nostattav,
da ilma sellitessäh
meil mielen valgoav.

2. Helkyttäv korves kägi,
vihoittav nurmimoa,
kukastav joga mägi,

puut uudeh lehteh soav.
Hyö meile vallondellah
Jumalan hyvyttä;
se on meil ovvostella
vuoz' vuotta ilmissäh.

3. Myös linnut liegajellen
kitšerdäv kuulužah:
vie eigo riemastellen
ken muistas Luojoah?
Oi heŋgi, händä kiitä,
sydämel korrota;
meid ittšehes Häi liittäv
lahjoilleh armossah!

4. Oi päivyt paistavaine
soa, Iisus Kristos, meil,
sydämen valgoajaine,
meän kattšoj kaikil teil!
Suvaindan tulenkieli
tuo rindah meile, oi,
ann' uuzi algav mieli,
ann' igiriemo roih!

5. Oi halva, heložasti,
mi kazvat Saaronas,
miun puoleh sulavasti
katšahta armossas!
Heŋgiedäń' sionalaizel
Sie kastiel kaunista,
kai Sinun puhtahaizel
häi rouzal maizoav.

6. Moa, meri min meil kandav
omassah kylläzes,
min tarbehie meil andav,
on Sinun virrotes!
Opita hengelleni
dai pyhäs sanassas!
Min tuonet ozakseni,
sil olen ozakas.

126.

Tonu: Heng. L. 171.

1. Kiuruine laulelov pilvilöln läs:
Jo kevät sai!
Lodmas i halvazet šuhkellahes:

Jo kevät sai!
Dai oja pienoine hyppiessäh
loaduhes eändelöv, liekasteleh:
Mennyh on talvi jo hätkelline,
jo kevät sai!

2. Ilmahus kiittänöv kui Jumaloa,
emmogo dai
vois Händä laulajen kunnivoittoa
riemoilleh kai!
Armastaj Hospod on suur' sanatoi:
kai ihastuttajes mejjän Häi loi,
kylläl ei kiitteä kieligi voi
Luojoa vai.

3. Teäl jo ei voi olla laulamata:
Allilujja!
Taivahas uuz' tonu meil kajahtah:
Allilujja!
Hos kadov terväzeh moan kevät-
seä,
soav kevät toine, mi ei nävy teä,

taivahiń' uuz', kudai meil ijäks'
jeäv.
Allilujja!

Huondes- da ildavirzie.

127.

Tonu: Heng L. 598.

1 **Huondeksen uvven annoit he-
ložan,**
dai uuzi armo, Iisus, meile anna!
Da siivil armasteksen milma
kanna,
en dorogoil sid yöksyš kuolendan,
vai kodih kerran soazin ozavanna.

2 Oi, sinne igävöittšöv heŋgeni,
jo keskih loitton näen sen koaveh-
tusta,
vai terväh tie on myösten vilu,
musta!
Siid syväin varailov da ekeksiv;
hädäilen, Iisus, Sinun virrotusta.

3. Sen aihelles Sium valdnimen käyn
luo,
konz' uuzi huondes mieložanna
koittav;
siid usko urhastuv da syväin voit-
tav,
da hirvit' ei kai varattavat nuo;
ynn' Iisusah heŋg' kiitosvirtä
soittav.

4. Teäl sagei eän' on melgi minul vie,
häi Kaanaas äski helgäv kajakasti.
l'äl ilmal rindoa painav ahtahasti.
vai taivois väl'l'äl šoigav kiitos sie
katšondas. lisus. ainos ihalasti.

128.

Tonu: Heng. L. 191.

1. **Huondes helakkaine,**
virda vuolaža,
koski burhavaine
laulav kiitosta,
kiitosta.

2. Päivä paistandoineh
voaroil loikahtah;
karjat kelloloineh
laulav kiitosta,
kiitosta.

3. Halvas mehiläine,
lindu oksallah,
kiuru vedreväine
laulav kiitosta,
kiitosta.

4. Nouze riemožasti,
lapsi, unessas;
laula huolevasti
Luojal kiitostas.
kiitostas!

129.

Tonu: Heng. L. 194.

1. **Uuzi huondes kajostih,**
ihalasti valgeni.
Kadoi yön jo mustevus;

uvven päivän kaunehus
mieldä ihastuttelov.
Kiitos siid meil kajizov.

2. Armas Ižä taivahis,
sulavaine sulavis,
kiitos mejjän olgahes
armossas kai Sinulles,
hyvys on kui Sinul suur',
ainos uuzi meile juur'.

3. Elos mejjän algaja
tuoreškoita, virrota
loaduh huondeskoittien!
Dai kui valgo päiväzen
sanas vuoh meid' ohjoa,
matkoammo vallonda.

130.

Tonu: Heng. L. 81.

1. **Pyhänpäivän huondes**
rauhoa heŋgäilöv;
moan kai humu häibyv,

hoppu hil'l'enöv.
Kuule, pyhät kellot
loitton kajistalı;
Hospodan siel huoneh
kuttšuv kuulužalı.

2. Kiitett' olgalı ainos
Luojan armahus,
rahvahil mis koiduv
vallanvirrotus.
Surmah moada murdav
reähkän kahlehet,
Luojan sanas loajih
uvvet voindazet.

3. Vijat eäreh pestäh,
andieks' annetalı:
Kristan armo paistav
moah täh atkalah.
Matkoajan vaivoil
soabi hoivendus;
hudrennuizil jouduv
sulav huogavus.

4. Hospod, pyhä mieli
sydämih meil luo;
alevunda, rauhus
heŋgih mejjän tuo!
Anna uuzi voimus
Sinun taivahas,
äski todeh muistan
kundelendoas!

5. Pyhänpäivän huondes,
keännä mieldäni
rauhah sih, mi kestäv,
kestäv ijätgi,
dai sih kiitosvirdeh
taivois helgäjäh,
kus jo rahvahalles
soabi levätä.

6. Pyhä, sulav huondes!
Konz' siun nähtä soan,
konza Luojan kiitos
täyttäv kaiken moan!
Hospod, anna terväh

ajjal valleta:
yskähes sid milma
ijäks' rauhenda!

131.

Tonu: Heng. L. 80.

1. **Myösten musta yö jo lähti,**
huondeskoite vallon loi.
Uuzi huondes tulles, nähtih,
uvven armon keral toi,
uvven armon uskojaizil,
uvven syväinatkalaizil,
uvven armon kaikile,
ken vai ollov myödäine.

2. Hospod, anna andajengi
uuzi armo sydämeh,
äski virrottuo heŋgi
päivän vastoas uvvelleh,
anna Sinul kunnivokse,
minul itšel ihalmokse,
lähimäizil hyvikse
olis uuz'gi päiväine.

3. Varattavis valgaele,
hudruossań' vagoa,
ahtelmuksis väl'l'endele,
pahat mielet alcita!
Kaitše karun oarastukset,
tämän ilman turmelukset
elik'ei milma moanittas,
čorgas oigies sälboas!

4. Myös i tämän päivän aloh
moni loppov eloksen;
itše enhäi tijjä jaloh,
ildalı sahgo elänen.
Hospod, katšo hellitelles,
mejjän jeähes, eroelles,
anna kerda taivahas
kiitostas kai laulelclas!

132.

Tonu: Heng L. 90.

1. **Tule ker minun, Hospod Iisus,**
oza roannal tuo tänäpäi! :,:
Tule huondeksil, illoil ajjoi,
tule, konz' yö kattamah käi! :,:

2. **Minun ker pyzy askelel askel,**
kuni matka se agjah sai! :,:
Sinut' ilmai en voigi olla,
pyzy luo minun ajjat kai! :,:

133.

Tonu: Heng. L. 247.

1. **Oi, Hospod, jeä miun läs! Jo ildavui**
da valgei päiväzen jo kalpistui!
Ken toine ilehtyttäs atkalas,
kes suojan heässäh hengi soa-hustas?

2. **Kiirehtäv päivät minun agjaheh:**
kui kuvahain' on ilo moalline.
Mi meil ei ole kestäj konza täs
paitš' Sinä Hospod; Sinä jeä miun läs!

3. **Kai pahan viiristykset sudristat,**
kai kyyńälet da tuskat hoivendat.

Kus nygöi, surma. on se voitto siun.
kui Hospod Iisus rodih kaitšin
miun!

4. Vallonda, Hospod, milma ristalles,
tie konza surman lodmah keän-
nälies!
Sen vallon tiel eär yögi häviäs;
eländäs, kuolendas miun jeä vai
läs!
Amiń!

134.

Tonu: Heng. L. 599.

1. **Kodvaizel ehtän rauhažan**
tulen luo Sinun, Ižäni taivahan,
ilialmot tuon, huolet Siule.
Kai veäryöt armos andieks' tuo,
myös uuzi puhtalius mieleh luo,
Sinun rauhoa anna miule!

2. Miun armahat suojoa turvassas,
da muista kaikkie luondoas,

ilehtyst' tuo huolih da vaivoih.
Sinuh heŋgästyn, Sinul valdavun.
da kiitos huulil i uimoldun;
kodih jälgimäi vie Sinun taivoih!

135.

Tonu: Heng. L. 195.

1. **Hibja päivän roadahuu**
huogavoh jo kaldavuv.
Anna, taivoin Ižäni,
moates suojoas ańheli.

2. Min vai rikoin vastah Siul.
armos prosti kai net miul;
anna huomei huolevah
Silma voizin kunnella!

3. Omaizet kai annan mium,
Hospod, valdahes nyt Siun.
Anna kaikel rahvahal
oppie armuo Iisusal!

Soandapäivän virzi.

136.

Tonu: Heng. L. 296.

1. **Vuoz' eär pagenov,**
kui virda se kyllitši meis kohizov,
kui lehti, min tuulut jo katkai,
vai Hospod yks' kaiken on jatkaj.

2. Da armossah vai
Häi muuttujat ajjat meil leppivi kai,
da meil ozan suuren Häi andav,
vie matkal i auttav da kandav.

3. Vuoz' olguov teä,
vai sen ozites se ei jälletä jeä;
näid uuz' Eben-Eser on luodu,
da uskojal uuz' vägi tuodu.

4. Yht' armuo toit
da toitšigi, Hospodi, auttoa voit,

meid' ohjata voit, vagaitella,
viel korbie meil lajendella.

5. Da luo Sinum vai
meil turva se tiettävä, uskottav sai:
omakses kui mainitšit meidä,
ga hylgyh et lapsies heitä.

6. Da kai kodimoa
da rahvas sen kaikis i vaihteis
soav
Siun suojahes heittymäh ainos;
Sius peäzend' on vierahas painos.

7. Sid turvoas tuo!
Meil riemos da tuskas meil ym'
ole luo,
da voitelles voindoas anna,
da jälgimäi hoivahes kanna!

Kristalaizen kodih igävöindä.

137.

Tonu: Heng. L. 347.

1. **Ah aiga, konza kadov reähkä loitos,**
tai pimevys, mih elos peittihes,
da valguov igäizyön meil huondeskoitos,
mil Karittša on päivän vallotes!

2. Ah aiga, konza liäibyv eboitšendat,
da nägyv hämärät kai selgieh,
da sydämeh ei koskei tuskailendat,
vai väl'l'äl katšon toakse eländäh!

3. Ah aiga, konza kai net vastatahes
kyzyndät, arbaitekset sellendyv,
da syvät peitälmöt kai avoahes
da Luojan roavot julgi ilmevyv!

4. Ah aiga, konza siestynyizin silmin
vie nälinen Händä, kedä pitkäžäh

teäl vuotin, noudelin, kuni en ilmih
soa nägemäh jo Händä silmäkkäh!

5. Pellastajan, sen tozisen da hyvän,
ken armossah kai reälikät andieks'
toi —
vai opitelles keskih peittih syväh —
juur' Händä silmilläń' siel nähtä
voin.

6. Ah aiga, konza veärätöindä juuri
milm' ei jo liha venńeä vallassah,
kos joga roado pieni libo suuri
da joga duuma miul on tadžmattah!

7. Ah aiga, konza nagrot luikastajat
kai kadoi sego vel'l'et vilpižät;
nävyndän heitti mielen pahendajat
da jällel on vai toziystävät!

8. Ah aiga, Karittšoa kos kiittelemmö
ker ańheliloin zoalois välkäjis.

Sid mennyös elokses siel pagizemmo
da eloksuizis uuzis igäizis!

9. Se Kristan rahvahal konz' aiga koittav,
seizommo valgeissah eis valduimen,
da IŽä omaiziedah ihalmoittav,
silmissäh kuivoav joga kyyńälen.

10. Oi Iisus, tädä ainos juohattele,
konz' aig' on matkal vaivois murdajis;
sen muiston valdoa tuskat tyynendeleh
da muheloitan läbi kyyńälis.

138.

Tonu: Heng. L. 302.

1. **Havaitšu, heŋgeni,**
poroita silmis unda,
kiirehtä jalgoih Jumalan da Karitšan!

Hos silmät häidäsgi
päi valgoh kattšovunda,
kajiskah ielleh eäni laulon riemožan!
Ihastus suuri,
igäine juuri,
Karitšan svoadbon kuttšuh tulduo roih.
Vie ventšan taivahan
siel käes soan Jumalan,
se minun ozaks', jällehmökse annetah.
Of laula, laula: Junal meil on armoža!

2. Siel kannel helizöv,
siel šoigav virtä uutta;
se konz' ei katkeile, se konz' ei vanhene.
Teäl keskih hil'l'enöv
mium eäni haidrakuttah;
kiitosta Hospodal mie laulan täv-
vellch,

kui verel omal,
juur' vijattomal,
lunnasti Häi se minun Jumalal.
Siid olgah hallitšus,
da kiitos, korrotus
kai ijät Hänel, meijän Pelgahal;
sih moa da taivas yhtyv ėänel
kuulujal!

139.

Tonu: Heng. L. 344.

1. **Ylläh taivahah turvahizeh**
igävöitšemmö moas madalas;
sinne Iisus jo käi kodiheh,
sian meil on Häi valmistamas. :,:
Taivoisbo
terväh jo
heŋgen ſauluo soittelemmo. :,:

2. Raſſdah rauhažah heitymmö siel
viriev virtä uutt', ihaloa;
surman silmät ei hirvitä tiel,
silmih Iisusan kattšuo soav.
Taivoisbo d. m. i.

3. **Nygöi** Hospodal armastajal
heqgi meän kiitospalviet tuov,
suvaitulleh kui andilahal
ainos Häi hyvät lahjazet luov.
Taivoisbo d. m. i.

140.

Tonu: Heng. L. 345.

1. **Viel i yhteh tulla soavgo**
toizel puolel Jordanan,
peästettylöin suureh parveh
igimajoih Jumalan?
Yhteh viel, yhteh viel
peästä meil i kerda toahgo
poikki Jordanjoves moahgo,
kus on rauhus igäine?

2. Vielgo valgamoh meil peästä
jälles meren meuružan;
laskiego joakkor' kerda
sulah randah taivahan?
Yhteh viel d. m. i.

3. Yhtymmögö linnah suureh
elosvirran randamal,
mi on meile kaunistettu,
kullal, helmel paistajal?
Yhteh viel d. m. i.

4. Kiitos lunnastettuloin siel
helgäv, jaugav kohisten;
kai siel luvvut loaduheze
kiittäv eis sen valduimen.
Yhteh viel d. m. i.

5. Nähnemmögö ystävätgi
omat ajjan endizen,
tiettänehgo nimet mejjän
parves ozavaizlen?
Yhteh viel d. m. i.

6. Konza Kristos andilahan
viebi teälpäi kodihes,
pyhiengö joukkoh peästäh
Jumalan meän kiitelles?
Yhteh viel d. m. i. .

141.

Tonu: Heng. L. 301.

1. **Taivahah meän matkatah,**
moailm' meid' ei kyllittele.
Olgah tie kui kolakka,
Kaananah häi tyvendeleh.
Tänn' ei meil pie seizahtoa,
taivas äsk' on kodimoa.

2. **Taivahah, oi heŋgeni,**
kiirehtäi moas madalaizes!
Taivahaspäi rodugi
sinun tulluh korgiaizes:
eigo sid i mieli lai
myösten kodimoahes vai?

3. **Taivahah! Sih sanas viel**
Hospodan on vagajeldu.
Igäine on oza siel
minuh niškoi varusteldu.
Armon omistannen vai.
taivahah soan minä dai.

4. Taivahah! Sih kerrittäv
milma ainos stola Kristan,
mis jo hengen virmendäv
taivahine eineh ristan,
kuni svoadbos Karitšan,
ijät näen sen annandan.

5. Taivahah! Jo uskojen
vallanhimos heŋgi lähtis
sinne peälitš' kohoten
kuudamas da päiväs, tähtis!
Hyö vai andav kuvahuon
rinnal taivoin kiirakkuon.

6. Taivahah, sih oigich
kodihehi surma viegi;
ihastukseh igäizeh
moas käyb' uskovaizel tiegi;
Iisus itše ohjoav,
taivahah miun novvattav.

7. Taivahah, ah sinne vai
igävöittšöv sydämeni;
taivas kavotelgah kai

tyhjät himot mielieni!
Heŋgeni! vai taivahah
yhtä pyrgei agjah sah!

142.

Toni: Heng. L. 609.

1. **Vai loitton, loltton Ilmoln al**
koin harja mejjän kuittav.
On dorga pitkä kulgijal,
vai Iisus yhteh suittav.

2. Moan vierahimm' on matka se,
tie keskih hoabreneldav;
meät Iisus silloi rauhalleh
pilveksis vardoitšeldav.

3. Da käzikäis on rahvahas
meil matka julgiembah,
da uskon laulo riemokas
kajahtah kuulužembah.

4. Emm' matkas vitška, olgoile
moailmah vidroilijah,
vai kohti kodih oigieh!
On agjas valmis sia.

143.

Tonu: Heng. L. 620.

1. **Ah Jerusalim taivahan,**
kodihes hiŋgailen!
Kodihes matk' on kulgijan :,:
puvvuksis pyrgien. :,:

2. Ah konza linnah Hospodan
vie peässen elämäh?
Ah konz' soav minul lisusan :,:
ker olla silmäkkäh? :,:

3. Ah konza väl'l'äl ollota
soav veäryön kalilehis?
Ah, Iisusoa kos katšella :,:
soav ijis igäzis? :,:

4. Hiŋgailen Jerusalimah;
siid hengen ihalmuo
rpih, konza kerran taivahah :,:
viet, Jumal, Sinun luo. :,:

5. Sid jovvu, Iisus Hospodi;
melg' ajjan oigien

miul Sinä ainos tijjätgi :,:
peätellä vuotoksen. :,:

6. Sid, — amii! Kuulet cännändän
da enämbängi lait,
kui aihon; ventšan välkäjän :,:
jo valmistoa sait. :,:

144.

Tonu: Heng. L. 342.

1. Konz' uskos nähnen Iisusan,
ga Händä suvaitšen;
se andav rauhan sulavan,
se täyttäv sydämen.
On avoi ainos Hänelleh
käet, roanat, avoi sydämeh:
heih konza kui vai suojevun,
sid kerral azetun.

2. Immanuel, oi armoža,
kohenda kaikelleh,
sissah kui heŋgi vuottaja
soav oigieh kodiheh;

siel eäreh ravvat, kurjus jäi,
siel ozatoinda ole ei,
siel Silma kiitän tuskassas,
veressäs omanas.

Hospodan tulenda.

145.

Tonu: Heng. L. 613.

1. **Soa meile koittien siivil,**
jovvulda joudujes, Peästäjäni!
Silloibo riemoillen kiitos
huulil meil helgävi kaunehembi.
Ah soa meile koittien siivil,
on laulo konz' šoigelemas!
Terveh, ah terveh se riemoža
päivä,
konz' soav meän luo Kuniŋgas!

2. Soa meile koittien siivil;
valgolois Valgoine, armuos tuo!
Toiviet, talitokset silloi

kai meneldäv todeh nuo.
Ah soa d. m. i.

3. Soa meile koittien siivil;
oi, sydämeh ihastus Sinun lai!
Leinähizet ilešköitä,
kyyńälet kuivoa kai!
Ah soa d. m. i.

4. Soa meile koittien siivil,
jovvulda joudujes meil. Kuniŋgas!
Silloibo riemoilleh kiitos
javvahtah virdyös voittelijas.
Ah soa d. m. i.

Igäine elos.

146.

Tonu: Heng. L. 351.

1. **On kodi, igäizet mi laulot luobi;**
on kodi, lusual kus tuvves tuobi
pyhäŋ pervi soitelmon: :,:
»Se omań' on!» :,:

2. On kodi vilun kalman toizel puolel,
kus sioa ei elajjan heäl ni huolel,
vai hinnattoman ihalmon: :,:
»Se oman' on!» :,:

3. On kodi, mih ei pahus, pimei synny,
da kunne »vora» dai on väl'l'evynnyh
käil Iisusan moah huogavon: :,:
»Se oman' on!» :,:

4. On kodi, kus ei tämän ilman vaivoi,
vai Iisusan yks' annettu meil taivoi,
armastus, rauhus valgamon — :,:
»Se oman' on!» :,:

5. Viel nygöi vähän kodvan kandamista,
vai tervàh Iżän kodie taivahista
kus keritäldän kannalmon: :,:
»Se oman' on!» :,:

147.

Tonu: Heng. L. 88.

1. **Ah Jerusalim taivahalline,**
ah linna Jumalan!
Päi sinuh myös
miun silmät kattšeleh
da ohkan, valvatan.
Luo sinun huolitellen
miel' išköv igävis.
kui lindu liedžahellen
moah lämmäh lendelis.

2. Min ihalus,
helävin harjoineh
toal linna läimeläv!
Aňheliloin
häi parvet keralleh,
näen, minuh läheröv!
Häi välköv vilmahtelen,
häi kulos kuittav kai,
meil ittšeh ozutellen
kui läikkäj mervt vai

3. Ah terveh myös,
ihala liinaine
Karitšan armožan!
Ah kummaža,
jo uksie availe
koin ylen armahan!
Jeäv minus mielen atkal,
jo täydyv voittelus;
luo sinun olles matkal
roih heŋgel rauhendus.

4. Vai ketbo noa,
ket linnah kävelläh?
Hyö suuris vaivois sih
jo peästih, näen.
Näv' eibo silmissäh
kyyŋäldä yhtägi.
Hyö sovat valgieks' loadi
veryös Karitšan,
da ventšat silleh soadih
kuldaizet taivahan.

5. Apostolat
da pyhät prorokat,

jo siel hyö seizotah
da kai noa muut;
da ristankandajat
ilehtien laulellah!
Kai paistav puhtahissah,
mi heid' ei vaivenda;
on mielis ozavissah
Jumalan kiitosta.

6. Siel voiton, oi,
heil laulot šoigelov,
kui Hospod pellasti;
siel kerran miul
osanna kajizov
da allilujjani.
Uuz' moa da taivas koittav,
uuz' rahvas Hospodan;
da kiitoskannel soittav
kui allus moailman.

7. Ai uvven moan
da uvven taivahan
uuz' Jerusalim sie,
ah kaunehin;

silm' ainos kodvitan
dai soahustangi vie!
Sid Hospodal on kiitos,
kui suojoav linnaheh,
da, pielles armon liitos,
kerryttäv kodiheh.

148.

Tonu: Heng[illegible] 132.

1. Käzissäh pal'mat parvi tuo
on kusbo se!
Kai voiton ventšoih peästih nuo
igäizyön rannale.

2. Kui šuoritettu andilas
on svoadbossah,
se Hospodan eis seizomas
on nutri tadžmattah.

3. Näid suures vaivas väl'l'ettih
hyö tänne kai.
Vai uskottih, hos kiduidih,
nyt heile rauha sai.

4. Da tähtie, mi otšassah
heloittaj on,
moailma pidi nagronah, - -
se tuov nyt kunnivon!

5. Enn' elettih moailmas täs
kui vieralhat.
eloksen yllys kaittihes,
kestettih atkalat.

6. K[illegible]jkan tiele työndyjes
heis tähkä jäi.
[illegible] iitsen ristan matkates
hyö sandaen agjih vei.

7. Jo loppih matka. Iloiten
hyö seizotah,
eis Hospodalieh kaikjajen
hyö voittuo riemoijah!

8. Kai aiheli heis ympäri
da »vanhimat»
otšalleh moah kaikjangettih,
da kuului sanondat:

9. Korroitus, kiitos, liyvistys
ijäs ijät kai,
da kunniv', vägi, mielevys
meän Jumalal on vai!

149.

Tonu: Heng. L. 612.

1. **Surmahizis nämis notkolois moan**
randazil taivahan muuttumah soan.
Hospodan silmih silmäellen
endizen kai unohtan abien.
Soan ozavaks',
liekastajaks'.
Iisusah päi
miun kattšojes käi
taivahan riemo da rindah jäi.

2. Armastes suuri, mi pellasti miun,
kerrambo kannat i kai tyveh Siun!
Kunnivoitšen silloi riemoellen,
soaduo taivahan ardehien!
Soan ozavaks', d. m. i.

3. Siel ihastuksis i armahimat
Tointoizen silmili on kattšovujat.
Vai konza Hospodas soan katšal-
mon,
sid ozavus minul suurin i on!
Soan ozavaks' d. m i.

150.

Tonu: Heng. L. 87.

1. Eloisiois ylähäizis,
taivahaizis, ozavis
peäst' on micli-igäväizis.
jeäd' on kaikis kyyniälis.
Peäzizin ah minägi
huolien moas sinn' ijäksi!

2. Siel ei surman silmät vuota,
hengi reähkäh rikkov' ei.
Paha kättäh meih, ei luota,
armastus se vihan vei.
Peäzizin d. m. i.

3. Siel dai kielettömän kieli
helgäv, kuulov kuurnisgi,

selgiev mielettömän mieli,
ramba astuv rohkiesti.
Peäzizin d. m. i.

4. Siel meil hibj' on puhtahaine,
paistattaj kui teähtine.
Tänne jeäv kai vajanaine,
reähkän jället loitokse.
Peäzizin ali minägi
huolien moas sinn' ijäksi!

Siavus.

I. Virzien loadu.

A. Kirikk'ajjan virzie N:t 1—32.

Huondes- da ehtäkerran virzie	1—10
Liturgien virzie	11—19
Raštavan virzie	20—24
Suurempyhän virzie	25—27
Äjjänpäiyän virzie	28—32

B. Virzie, kerättylöi eri siois N:t 33—150.

1. *Juhlavirzie: 33—46.*

Raštav	33—35
Uuzi vuozi	36
Kristan kiduinda	37—40
Äjjäpäivä	41—43
Voznesen'n'a (Kristan taivahah kohuonda)	44
Sroitšanpäivä (Pyhän Hengen annanda)	45—46

II. *Kerahmot da pyhät toinnot: 47—53.*

Ristikunnan kohtah 47
Kerahmoloin allotelles 48—49
Kerahmoloin loppies 50—51
Pyhilkäyndä 52
Moahpanenda 53

III *Jumalan vallahmon roanda: 54—58.*

Paganoin keämyndä 54—56
Lähimäizien antanda 57—58

IV. *Kristahine elos: 59—111.*

Nostatus da kutšunda 59—63
Pyrritys 64—69
Toistavus da armonetšindä 70—73
Armoh heŋgästyndä 74—76
Uskon väittelys 77—88
Atkalas da ristan al 89—90
Uskonhoiva 91—98
Aihostus 99—102
Kiitos da kunnivoinda 103—111

V: *Eri ijät da ajjat, kodimoa: 112—136.*

Lapsien virzie 112—116
Nuorižoin virzie 117—120

Kodimoa 121—124
Kevät- da kezävirzie 125—126
Huondes- da ildavirzie 127—135
Soandapäivä 136

VI. *Kristalaizen toive: 137—150.*

Kristalaizen kodih igävöindä 137—144
Hospodan tulenda 145
Igäine elos 146—150

II. Virzien algusanat.

	N:o
Ah aiga, konza kadov reäbkä	137
Ah Jerusalim taivahalline	147
Ah Jerusalim taivahan	143
Ann'oIisus, Sinun rauhoa	86
Armastus, mi kuvazekse	73
Eibo konza erojella	50
Eloisiois ylähäizis	150
Havaitšu, heŋgeni	138
He!ei päivä koitti heŋgeheń'	111
Heŋgen rauha! Arboatgo	61
Hibja päivän roadahus	135
Hil'l'ahutta anna	101
Hospodal kiitos	105
Hospodi, tuuli on suuri	78

	N:o
Hospod, Silma kirrun	5
Huondeksen uvven annoit	127
Huondes helakkaine	128
Hyvä paimoi, meidä vietä	102
Hörkistetät omat tunnot	30
Iisusan armahus	62
Iisusan silmil edeh	74
Iisus eläv	43
Iisus, kallis ystävän̈i	85
Iisus milma armastav	114
Iisus-nimi keral kanna	69
Iżä, pienil armoža	112
Jo aiga armas puutui	125
Jo, lapset, kaikin laulakkoa	35
Jo žemtšugaizen lövvin	95
Jouduot, heŋget	59
Jovvu, oi reähkäžä	65
Juma'ah ken turvoahes	91
Jumaloadas, heŋgeni, kiitä	1
Kaikenhaldie Jumalammo	103
Kaiken Iisusal annan	82
Käi rauhus vai	92
Kallehin Iisus kui yskän	68
Kallivo, mi minu'leń'	72
Kalmas Nossuon päivä sai	29
Katšahtan uskossań'	94
Katšo täydyv se keskiyö	26

	N:o
Kaunis on moahut	34
Kerda annetah taivahas	115
Kere Moarien kävves	32
Kiitos Sinul, Jumalani	104
Kiitä, heŋgeni, Hospodoa	106
Kiitä Iisusoa	87
Kiuruine laulelov	126
Kivel kalm' oli salvattu	8
Kodvaizel ehtän rauhažau	134
Konz' Sinuh silmäellen	84
Konz' uskos nähnen Iisusan	144
Kristos, kunniv' olgah Sinulles	23
Kristos nouzi	42
Kristos nouzi kalmassah	28
Kristos, Sinun kiduitšendan vuoh	7
Kristos syndyi — kiitteät	24
Kuniŋgahien Kuniŋgas	123
Kuriŋgahuossas, Hospod	13
Kunniv' olgah Jumalal	3
Kuu'e aihostustań', Iisus	71
Käes ota, Hospod, milma	88
Käzissäh pal'mat parvi tuo	148
Lebäi'en vai luo Iisusan	97
Luon taivahah yläh silmäni	113
Mejjän ker on Hospod	22.
Mikse tyhjäh, ristikanza	89
Milm' muistat, Iisus	90

	No
Min aigoa päiväine on	107
Myösten musta yö jo lähti	131
Nouze, uskoja; voitelles	77
Nygöi luenges soav	16
Nyt tulgoa täyzin tozin	14
Näen, kaiv' on selgei	60
Näen, on valmehenna	27
Näen, peä kui veristävbi	38
Oi añhel'parvi, laulele	108
Oi Hengi Pyhä, koita	45
Oi Hospod, jeä miun läs	133
Oi Hóspod, moan da taivoin Luoja	121
Oi Jumal; Silma ylitä kiittelemmö	4
Oi kestä, parvi polgiettu	80
Oi kiitä, hengeni, Hospodoa	11
Oi Kuolematoi	9
Oi mindäh uinoin	70
Oi moailman allot	124
Oi moin' olen pieni	116
Oi Pyhä Ižä! Sinuh suojevummo	49
Oi sin' ozakas	33
Oi sinä vietä meidä	9
Oi tijjän rannan loittozen	5
Olgah et ohjata voine	5
Oli yheksäkymmen yheksä	6
Oma ajjat armahaizet	48

	N:o
On Iisusan yks' muistanda	96
On Iisus armas armahis	109
On Jumal meil kui linna juur'	47
On kai nygöi täytetty	39
On kodi, igäizet mi laulot luobi	146
On Kristos nossuh taivahah	44
On ozakas, ken vai jo nuorembaiten	117
On syväin sula	67
Ozakas, ken sydämessäh	83
Ota, Iisus, paimoi hyvä	76
Parahilleh kui igä nuoruon sai	119
Puhtahaks' kai	100
Pyhä Jumal oi	15
Pyhämpäivän huondes	130
Pyhä, pyhä, pyhä	18
Pyrrimmös viikon väl'l'etes	93
Rahvahan moah tyhjäh	79
Rahvas nuori, tšuilutellah	118
Sai nygöi meil tozivalgevus	19
Se Iisus-nimi sulava	110
Se ozakas on mies	2
Se ozav on, ken Iisusoa	52
Siel Getsemanes on tiehyt	37
Sih Iisusan valdah heitän	98
Silmäkaivo hyvä	64
Sinun ker minul algoa	36

	N:o
Sinun synnyndäs, oi Kristos	20
Sin' yksi, Iisus	81
Soa meile koittien siivil'	145
Surmahizis nämis notkolois moan	149
Surman jo valda se koadui	41
Taivahah meän matkatah	141
Teäl matkoan vai surmah päi	53
Toindele, yö on rinnal	57
Tuhandet vle heŋget ohkav	54
Tulgoa annatto kunnivon	10
Tulgoa juomah juomista uutta	31
Tule Iisuŋan luo	120
Tule kerŋminun, Hospod	132
Tuo Sroitšanpälvä, Hospod	46
Täl ilmal kuni ollen	12
Tänäpäi pyhä N'eitsyt	21
Uskon yhteh Jumalah	17
Uusi huondes kajostih	129
Vai juuris Kristan ristazen	40
Vai loitton, loitton	142
Vardoitše, Hospod, rahvastammo	122
Vaellonan virdoin äbrähil	25
Vedöil selgiel välkäjä kaivoine	75
Vie, Hospodi, kuttšuja kuuloites	56
Viel i yhteh tulla soavgo	100
Viel sioa on	66
Vie polonas minun heŋgi	6

N:o
Vuoz' eär' pagenov 136
Yläh taivahah turvahizeh 139
Ynn' olgah kiitos Ižäle 51

Selltys erähten sanoin.

Aihe:la = molickseh; aihelmo = mallitu; aihostoakseh = aihella; aihostuo = luottoakseh; aihostus = luottu; aihut[illegible]a: aitos = ajatus; armahut[illegible] armahuttah: armastes [illegible]a[illegible]stus: armata = miiluija: armo[illegible] miiluitšus: azuo = loadie: [illegible]tta = auttoa.
Betlehem = Vitlejem: bugri = palkka.
Durga = [illegible]oroga.
Ebaitšenda = eboinpiendä; ehtä = ilda: ehtäkerda = ehtoalline, ildakerda; ezmäigi = vouse.
Golgata = Golgoda: gu = jotta, štoby
Hald'evus = haldivo, valda; halva = kukka; heittyömmö = heittykkämmö; heŋgästyö = luottavuo; hiŋgailen = himoilemmos; huojuo = nuojuo; hyvistys = kiitos; hätkelline = pitkäaiguine.

Ihailla = mieldä hyvitteä; ihala = ylen kaunis. ylen hyvä; ihalmo = ihastus; ihalmoija = ihastellakseh; ilešköitteä = ilehtytteä; ilmahus = nähtäv moailma: indo = vägi; innoittoa = väitytteä.

Jaugoa = šoigoa: javvahtah = šojjahtah; juhla = proazniekka, juhkehet, piiru; julgei = rohkei; Jumaloadas = simun Jumaloa; jällehmö = jälgiperät.

Kadrtie = zavidujja; kaimavuo = häviiä; Kaiken = vastoan: kaitšin = (kilpi, щитъ); kammata = varata; karittša = karku; kodvittoa = vuottoa; kos = konza; kristahine = kristanmieline: kristalaine = ristitty hengi; kummeksieh = kummeksikkah; kyllähys = bohatus: kylläžä = ruzmas.

Lain, lait d. m. = loajin, loajit; leinä = atkal; leylikei = leppei; luobuo = luottavuo; Luoja = loadij. azuj; luondahine = loajites; luottoa = azettoa, keändeä; luvva (luon. loin d. m.) = loadie; läikkeä = läimeä.

Maldo = tyyni; meuru = ravei tuuli; **meän** = mejjän; meät = mejjät. meidä; **mie** = minä; mielistes = himo; **milma** = minuo; mitah, mintah = **mitahto**, mintahto: muidrus = mielevys; muistoammo = muistakkammo; myös(ten) = toas(ten).

Neŋga = tälleh; nuoli = bul'ka.

Oal = **al**; orjus = vallanalazus: osanna = ho:ianna; oztella = blahoslovejňa: **hoslovie**; ozites = blahoslovejňa: ovvostella = huomajja, tundie.

Palve = pyhälahja (uhri, Žertva): palvoittoa = palviekse andoa; pellas (pelgahan) = peästä:: pellastoa = peästeä; pideämmö = pidäkkämmö; pohjait = pani: pohjan.

Rakastella = kerritelä, pyrritellä: razittoa = nakazuija, razites = nakazanie.

Sai = sah; saiten = sah; Sebaot = Savaof; sie = siel, sinä; siestyö = sellitä; silma = sinuo; synnyndä = loinda.

Šuorivuo = sellitä: šurmuittšij = hälizij.

Žemtšug = kallishelmi.

Tabritella = ekeksie; taiten = totta; tartnuus = olis tartunuh; tenhulline = tehtoža, haldiekas; teä = teäl; tie = doroga; toindo = šeikka, šeikuitšus; toindoa, toinnella = šeikujja; toive = nad'oža; tonu = virzi-eäni (sävel); tšeälie = kattšuo, akkilojja; tšuilutella = häilytellä; tyxendeleh = lähend leh.

Unohtelmah = unohtelemah; uskalmo = uskaldus.

Vaiden = vai valduin = prestol; valgamo = pristanj; valgo = valgevus; vallahmo = sarsva, valdakunda; vallotoi = valgietoi, viebroa = häilyö; vitškoa = vitkitteä; voibuo = väittyö; voimus = vägi; voitalmo = voitto; voitelmo = voittelus; voivendus = väitytys.

Ymmärdeä = ymbäröjjä; ynnä = yhtä-aalleh; yxtäv = prijoat'el'.

Karjalan da venan birkat.
Карьялан да венян биркат.

A	a	А	а
B	b	Б	б
D	d	Д	д
D′	d′ (voijen	Дь	дь
E	e	Э	э
F	f	Ф	ф
G	g	Г	г
H	h	Х	х
I	i	И	и
J	j	Й	й
K	k	К	к
L	l	Л	л
L′	l′ (voijen	Ль	ль
M	m	М	м
N	n	Н	н
N′	ń (voijen	Нь	нь
ŋ	(sanas keng	эй	олэ
O	o	О	о
P	p	П	п
R	r	Р	р
R′	r′ (voijen	Рь	рь
S	s	С	с

S′	s′	(vojjen = si)	Сь	сь
Š	š	(= sh)	Ш	ш
Z	z	.....	З	з
Ž	ž	(= zh)	Ж	ж
T	t	.....	Т	т
T′	t′	(vojjen = ti)	Ть	ть
U	u	.....	У	v
V	v	.....	В	в
Y	y	.....	эй	олэ
Ä	ä	.....	эй	олэ
Ö	ö	.....	эй	олэ

Iel loppuhzie bō, ge.. g! lij bir-
ka s ugietah kui ž, .ui d, n kui m
libo ą, näytt kusbo. nitbo, oletgo,
nuutgi, kenbos, engo. — luve: kuzbo,
nidbo, oledgo ... kombos, eŋgo.
lš ainos, Kuuluv yhi ... näytt. katšo
— luve ka-tš.

Painohairiet.

Tšura 6, juno 5 alahanpäi: saalehen, luve: soalehen;

tš. 12, j. 2 al.: aŕihel'kerahmon. luve: aŕihel'kerahmon;

tš. 12. j. 3 al.: kiitosvirttä, luve: kiitosvirtä;

tš. 12, j. 20 al.: näed, luve: näid;

tš. 13. j. 13—14 al.: kiduitšoin, luve: kiduit-tšiõin;

tš. 16, j. 12 al.: vaaral, luve: voarak;

tš. 16, j. 15 al.: näed, luve: näid;

tš. 19, j. 18 al.: ristal!, luve: ristal:;

tš. 22, j. 22 al.: Näed, luve: Näid;

tš. 27, j. 3 al.: Neittšyön, luve: N'eittšyön;

tš. 31, j. 3 al.: mŋailman; luve: oailman; ;

tš. 31. j. 11 al.: Näed, luve: Näid:

tš. 31, j. 20 al.: Neittšyt, luve: N'eittšyt;

tš. 34, j. 6 al.: keskiyö, luve: keskiyõ,;

tš. 43, j. 3 al.: vuoh, luve: vuo;

tš. 46, j. 1 al.: näed, luve: näid;

tš. 46, j. 2 al.: puhtahaks, luve: puhtahaks';

tš. 48, j. 14 al.: Tuo, luve: Tuov;

tš. 52, j. 4 al.: ristazen,, luve: ristazen;

tš. 54, j. 4 al.: väel, luve: väel,:

tš. 57, j. 14 al.: näed, luve: näid:

tš. 58, j. 4 al.: kiduittsi, luve: kiduittš

tš. 61, j. 1 al.: nossov, luve: hossov;

tš. 61, j. 9 al.: ozakas, luve ozakas.:

tš. 62, j. 17 al.: hirvei, luve: hirvei,;

tš. 65, j. 6 al.: meid, luve: meid';

tš. 65, j. 9 al.: suojevummo,, luve: suojevummo; ;

tš. 71, j. 8 al.: päi, luve: päi,;

tš. 84, j. 19 al.: eär', luve: eär;

tš. 85, j. 13 al.: suuri, luve: juuri;

tš. 99, j. 17 al.: konza, luve: Kouža;

tš. 100, j. 13 al.: žellaks', luve: žel'l'aks';

tš. 102, j. 18 al.: taivoin,, luve: taivoin;

tš. 104, j. 4 al.: vai, luve: v

tš. 105, j. 5 al.: rauhutta. , luve: rau-
hutta; ;
tš. 109, j. 10 al.: rahvahien. . luve:
rahvahien; ;
tš. 109, j. 18 al.: ken soa, luve: ken
ei soa;
tš. 122, j. 6 al.: rasit', luve: razit';
tš. 128, j. 1 al.: luobi., luve: luobi.:.:;
tš. 128, j. 5 al.: nosti., luve: nosti.:.:;
tš. 128, j. 13 al.: on., luve: on.:.:;
tš. 128, j. 15 al.: turvembahes, luve:
turvembahes,;
tš. 175, j. 21 al.: helŏžasti, . luve:
helŏžasti;
tš. 191, j. 1 al.: välkäjis., luve: väl-
käjis: ;
tš. 192, j. 21 al.: Sid. luve: sid.